

ປະເທດສີ່ສອງດ້ວຍ

1 พิธีสำคัญ

วิหารลามาว่ากำลังทำพิธีสำคัญ ‘พิธีคุ้มครองดวงชะตา’ ท่านชาย ฟลาเวียน แม่เฒ่าเนร่า ผู้นำวิหารลามาว่า หรือที่ประชาชนมักจะเรียกกันว่า วิหารสีน้ำเงิน นั่งอยู่บนวงกลมสำหรับประกอบพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ ภายในห้องต้องห้ามซึ่งสงวนไว้สำหรับประกอบพิธีสำคัญให้แก่ชนชั้นสูงเท่านั้น

วงกลมประกอบพิธีจะแบ่งออกเป็นสองชั้น คือชั้นนอกและชั้นใน วงกลมชั้นในเป็นที่นั่งสำหรับแม่เฒ่าเนร่าและผู้รับคำอวยพร ซึ่งในพิธีกรรมวันนี้ก็คือท่านชายฟลาเวียน วงกลมชั้นนอกรายล้อมไปด้วยสัญลักษณ์ศักดิ์สิทธิ์สื่อความหมายลึกซึ้งถึงการคุ้มครอง

นอกวงกลมชั้นนอกจะมีหญิงพรหมจารีผู้ถือคำสาบานของวิหารลามาว่านั่งล้อมกันเป็นวงกลมจำนวนเก้าคน ในมือของแต่ละคนมีเชิงเทียนคู่ถูกประกองเอาไว้ เทียนนี้จะดับไม่ได้เป็นอันขาดจนกว่าพิธีกรรมสำคัญจะเสร็จจลึกลง

แม่เฒ่าเนร่าสวมชุดคลุมยาวสีดำ คลุมศีรษะและปกคลุมใบหน้าด้วยผ้าคลุมหน้า อารมณ์เป็นเครื่องแบบของผู้นำวิหารสีน้ำเงิน หญิงพรหมจารี

ที่อยู่นอกวงกลมประกอบพิธีสวมชุดแบบเดียวกันแต่เป็นสีน้ำเงิน

มีเพียงท่านชายฟลาเวียนผู้สูงศักดิ์ซึ่งสวมอาภรณ์สีขาวยับแน่นให้เรือนกายของเขายิ่งงามสง่า ใบหน้าของชายหนุ่มงดงามสมบูรณ์แบบ ไม่ใช่ความงามเฉกเช่นอิสตรี แต่เป็นความงามของบุรุษที่โดดเด่น แสงสลัวซึ่งรับความสว่างจากแสงเทียนที่จุดอยู่ตามจุดต่างๆ ภายในห้อง ไม่อาจบดบังสง่าราศีของผู้สูงศักดิ์ซึ่งติดตัวชายหนุ่มมาตั้งแต่เขาสืมดาดูโลกได้

แฝงไหลกว้างตั้งตรงอย่างเย่อหยิ่ง เส้นผมดำขลับดกหนาตัดยาวเป็นทรงรับกับใบหน้า ไล่เล็กลงจนถึงช่วงท้ายทอย ดวงตาสีน้ำตาลทองทรงอำนาจราวกับไขกอออกมาจากพิมพ์เดียวกันกับผู้เป็นบิดา เปรียบได้กับดวงตาของนกกล้า สีน้ำตาลทองภายในดวงตาคู่นั้นกระฉ่างและยับแน่นให้ดวงตาของเขาแฝงเอาไว้ด้วยอันตราย ใครก็ตามที่ได้พบกับท่านชายฟลาเวียน เซเวอราน มาร์ลโคเซนเต้ คงไม่อาจปฏิเสธความโดดเด่นที่ปรากฏชัดเจนอยู่บนใบหน้าของชายหนุ่ม

แต่ในขณะเดียวกันความงามของเขาก็เป็นความงามที่เต็มไปด้วยอันตราย บุคลิกของเขาฝั่งผายสง่างาม มีความตระหงายโล่ร้ายเคลือบแฝงอยู่ ปีกคิ้วสีดำเหนือดวงตา ซึ่งล้อมกรอบด้วยขนตาดกหนายาวเป็นแพ ทำให้ใบหน้าของเขาชวนมองแบบดูดดื่ม มีใช้ความอ่อนหวานแซมซ้อยเฉกเช่นอิสตรี

‘เขาคือตัวแทนเทพเจ้าของประชาชนชาวซัคคาเวีย’

ท่านชายฟลาเวียนคือรัชทายาทแห่งประเทศซัคคาเวีย บิดาของชายหนุ่มไม่ได้รับการยกย่องเยี่ยงเทพเจ้า มารดาของเขาแม้จะเป็นสตรีสามัญชนด้วยความดีงามของพระชายา เธอได้รับการยกย่องให้เป็นสตรีคู่บารมีท่านชายคาร์โลมันจากประชาชนชาวซัคคาเวีย

ท่านชายฟลาเวียนคือบุตรของบุรุษและสตรีที่ได้รับการยกย่องเหนือผู้ใดในประเทศ ชายหนุ่มเกิดมาพร้อมกับอำนาจและการได้รับความเคารพเหนือผู้ใด เป็นรองเพียงแค่มารดาของเขาเท่านั้น และในอนาคต

เขาจะอยู่เหนือทุกคนในฐานะผู้ปกครองประเทศชัคคาเวีย

ดวงตาสีน้ำตาลทองกระจ่างด้วยประกายของความถือดีตริ่งไว้บนใบหน้าของแม่เฒ่าเนร่าผู้กำลังพึมพำจากล่าววยพรเขาด้วยภาษาฮับบรูซึ่งเป็นภาษาในบทสวดของวิหารสีน้ำเงิน ท่านชายฟลาเวียนยื่นมือไปข้างหน้า หายมือขึ้นเพื่อให้แม่เฒ่าเนร่าประกบมือลงมา

เขายอมรับการเข้าพิธีเพียงแค่ร่างกาย ต้องปฏิบัติตามธรรมเนียมเก่าแก่อย่างไม่มีทางเลือก แต่ภายในใจของเขาต่อต้านการประกอบพิธีกรรมซึ่งชายหนุ่มจัดมันอยู่ในหมวด ‘งมงาย’ การกระทำของเขาต่างหากที่สามารถเลือกได้ว่าชีวิตของเขาจะดีหรือร้าย

ท่านชายฟลาเวียนสืบทอดความคล้ายคลึงกับบิดา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องรูปร่างหน้าตาหรือว่าความคิด ผิดแผกกันเพียงเล็กน้อยตรงที่ท่านชายคาร์โลมันผู้เป็นบิดายังเลือกที่จะประนีประนอม แม้ไม่เชื่อถือ แต่ก็รักษาเพื่อไม่ให้ฐานอำนาจของตัวเองสั่นคลอน

แต่ท่านชายฟลาเวียนเกิดมาในช่วงเวลาที่บิดาควบคุมอำนาจเบ็ดเสร็จของประเทศชัคคาเวียไว้เหมือนอย่างมั่นคงแล้ว ท่านชายหนุ่มจึงไม่คุ้นเคยต่อการก้มหัวหรือยอมอ่อนข้อเพื่อที่จะรักษาผลประโยชน์ส่วนใหญ่เอาไว้

‘น่าเบื่อ’

ท่านชายฟลาเวียนเกิดความคิดในใจ พิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์นั้นเหวอ เขาไม่มีความเชื่อถือในตัวของผู้ทำพิธี แล้วความซาบซึ่งต่อพิธีจะมาจากที่ไหนได้ ท่านชายหนุ่มดูแคลนการย้ายอยู่กับที่ไม่รู้จักพัฒนา วางตัวเหนือผู้อื่นด้วยคำว่า ‘ศักดิ์สิทธิ์’ แต่ก็ไม่มีสิ่งใดบ่งบอกและพิสูจน์ได้แน่ชัดว่าสถานที่แห่งนี้คู่ควรกับคำนั้น

“ร่วมอวยพรแต่ท่านชายฟลาเวียน”

เสียงสวดภาษาฮับบรูอันน่ารำคาญดังก้องขึ้น เป็นเสียงประสานที่ท่านชายเปรียบเทียบกับเสียงของนักร้องประสานเสียง การฟังเสียงร้องประสานอาจให้ความรื่นรมย์ยิ่งกว่าการต้องทนฟังภาษาฮับบรูที่ท่านชาย

เชื่อว่าไม่มีกี่คนที่เข้าใจคำแปลของมัน

ช่วงเวลาที่นำรำคาญสิ้นสุดลงจนได้ หลังการประกอบพิธีร่วมสามชั่วโมง ท่านชายพลาเวียนลุกขึ้นพร้อมกับแม่เฒ่าเน่า สตรีพรหมจารีทั้งเก้าเดินนอบน้อมออกไปจากห้องประกอบพิธี ภายในห้องจึงเหลือเพียงแค่ท่านชายหนุ่มกับแม่เฒ่าเน่าสองคนเท่านั้น

“ท่านเคยสวดอวยพรให้ตัวเองบ้างหรือเปล่าท่านแม่เฒ่า”

วาทะของท่านชายหมิ่นแคลน แม่เฒ่าเน่าโค้งศีรษะเพื่อแสดงความนอบน้อมต่อเขา ท่านชายพลาเวียนปรายตามองแม่เฒ่า แล้วก็หันหลังให้การแสดงความเคารพนั้น ก่อนจะเดินตรงไปยังประตู ไม่อยู่รอรับเครื่องรางที่แม่เฒ่าเน่าเตรียมจะมอบให้

“อะ...ท่านชายคะ”

เสียงหวานละมุน ปลายเสียงสั้นเล็กน้อยด้วยความตื่นกลัวนั้นทำให้สองขาแข็งเกร็งที่กำลังก้าวไปข้างหน้าหยุดเดิน ท่านชายพลาเวียนหมุนตัวหันไปด้านหลัง ชายเสื้อคลุมสีขาวซึ่งคลุมทับอยู่บนชุดประกอบพิธีสลับไปตามการเคลื่อนไหวของร่างกายสูงสง่า

ชายผ้าคลุมนั้นพลีไหวแล้วค่อยๆ ทิ้งตัวลงคลอเคลียกับเรือนกายของชายหนุ่มตามเดิม ดวงตาทรงอำนาจจ้องไปยังเจ้าของเสียงตัดทันททำให้เขาต้องเสียเวลาที่จะพาตัวเองออกไปจากวิหารสีน้ำเงินแห่งนี้ ยายผู้หญิงตัวเล็กจิ๋วที่อ่อนแอบอบบางไปทั้งตัว

‘เพตรา ซีโอดอร์’

ยายลูกกวางน้อยตัวจิ๋ว หน้าตาโง่เขลาเข้าขั้นเซ่อ เธอถูกส่งตัวมาคอยตามติดท่านชายพลาเวียน ด้วยเหตุผลว่าดวงชะตาของเขากำลังเข้าสู่ช่วงดิ่งลงเหว หรือที่แม่เฒ่าเน่าเรียกว่า ‘ดวงตก’ ท่านชายพลาเวียนผู้แข็งแกร่งนะเธอ จะต้องพึ่งพาสตรีที่แม้แต่ตัวเองก็ยังไม่น่าจะดูแลได้ตรงหน้า

เพตราเดินตัวสั้นเข้าไปหาเขา เธอเกรงกลัวเขา นอกจากเขาจะมีอำนาจยิ่งใหญ่คับประเทศซัคคาเวีย สำหรับเธอแล้ว ท่านชายพลาเวียนช่างไร้ความเมตตา ถ้าหากทำได้ เพตราคงเลือกที่จะอยู่ให้ห่างจากชายหนุ่มให้มากที่สุด แต่เธอทำแบบนั้นไม่ได้

“มันคือโชคชะตา เพตรา”

แม่เต่าเนร่าบอกกับเธอก่อนมอบหมายหน้าที่สำคัญให้เธอทำ ตั้งแต่วันแรกที่เข้าไปทำหน้าที่ จนกระทั่งถึงวันนี้ ไม่มีวันไหนเลยที่เธอได้พบท่านชายพลาเวียนแล้วจะไม่รู้สึกตื่นกลัว

“ขอภัยที่ต้องรบกวนท่านชายค่ะ”

เพตราถอนสายบัวหัวเข่าเกือบจรดพื้นเพื่อแสดงความเคารพต่อท่านชายพลาเวียน หญิงสาวประสานมือเข้ากับถุงกำมะหยี่สีดำที่เธอถือมาพยายามประคองมันเอาไว้ไม่ให้ร่วงหล่น

“มีอะไร”

เสียงของเขาหนักแน่นทรงพลัง ประกอบกับดวงตาคู่สวยที่เย็นชาเข้าขั้นอำมหิต ยิ่งทำให้เพตราตื่นตระหนกกับความแข็งแกร่งของเขา

“ท่านชายละ... ลืมของค่ะ”

“ลืมอะไร”

“ลืมสิ่งนี้ค่ะ”

ดวงตาไร้เดียงสาของเพตรามองไปที่ชายหนุ่มแล้วก็ต้องรีบก้มหน้าหญิงสาวยกแขนทั้งสองข้างขึ้น บนฝ่ามือของเธอมือถุงกำมะหยี่วางอยู่ แต่ท่านชายพลาเวียนไม่คิดจะเดินเข้าไปหยิบ

“เดินมาหาฉัน”

เพตราส่ายหน้าปฏิเสธทันที หญิงสาวกลัวเขามากเหลือเกิน และการเดินเข้าไปหาท่านชายพลาเวียนก็ไม่ต่างจากการเดินเข้าไปหาพญามัจจุราช

“เธอกำลังขัดคำสั่ง?”

“มะ... ไม่กล้าค่ะท่านชาย”

ท่านชายฟลาเวียนใช้ความเจียมใจในการกดดันเพตรา หญิงสาวอึดอัดจนต้องยอมยกหน้าขึ้นมองชายหนุ่ม เขาไม่ได้พูดอะไร แต่เขาจับจ้องเธอจนหญิงสาวรู้ว่าถูกกดดันให้จ้องมองเขา สองขาของเธออ่อนยวบ เกือบประคองเรือนกายไม่ไหว เพราะความน่าเกรงขามในดวงตาของเขา

ถ้าหากเข้าไปใกล้เขา เพตราก็ต้อง...หญิงสาวไม่อยากคิดถึงมันเลย หัวใจเธอเต้นรัวแรงขึ้น เสียงของหัวใจมันดังอยู่ในหูเธอ เหมือนว่าเธออยู่ในห้องมืดที่มีเพียงเธอตามลำพัง และได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นดัง *ตุบ! ตุบ! ตุบ! ตุบ!*

หัวใจได้ออกเหมือนจะเต้นแรงจนทะลุออกมา หญิงสาวพ่ายแพ้ต่อคำสั่งในดวงตาของชายหนุ่ม เพตราอ่อนโยนและอ่อนหวานตามนิสัย ประกอบกับการเลี้ยงดูซึ่งมารดาส่งตัวเธอมาให้วิหารลามาร่าอบรมบมนิสัยโลกภายนอกเป็นโลกที่เธอไม่คุ้นเคย

เพตราทั้งไร้เดียงสาและอ่อนโยนจนป้องกันตัวเองแทบไม่เป็น แล้วอีกฝ่ายเป็นถึงว่าที่ผู้ปกครองประเทศซัคคาเวีย เพตราจะขัดขืนเขาได้อย่างไร สองขาที่เกือบไร้เรียวแรง ต้องขมกลืนความตื่นกลัวเดินเข้าไปหาเขา

ท่านชายฟลาเวียนยังคงจ้องเธอไม่คลาดสายตา เขาตั้งใจให้เพตรารู้ว่าทุกการเคลื่อนไหวของเธอตกอยู่ภายใต้สายตาของเขา เพตรายังรู้ยิ่งอกสันขวัญกระเจิง แต่หญิงสาวก็จำต้องพาตัวเองก้าวเข้าไปหาท่านชายฟลาเวียนซ้ำๆ

“เครื่องรางของท่านชายค่ะ”

“ฉันจำไม่ได้ว่าฉันพกของแบบนี้ติดตัว”

ท่านชายฟลาเวียนยังไม่ยื่นมือไปรับ สองแขนของเพตรายื่นออกมาข้างหน้า มือสั้นระริกเล็กน้อย หญิงสาวก้มหน้าลง อย่างน้อยการไม่ต้องมองท่านชายฟลาเวียนก็ดีกว่าการสบตากับเขา

“เป็นเครื่องรางที่ท่านแม่เฒ่าต้องมอบให้ท่านชายหลังเสร็จพิธีค่ะ”

เพราะเขาออกมาก่อน แม่เฒ่าเน่าจึงมอบเครื่องรางให้เขาไม่ทัน และแม่เฒ่าก็รู้ว่าท่านชายฟลาเวียนไม่มีใครอยากสนทนากับแม่เฒ่านัก จึงส่งตัวเพตรามาทำหน้าที่แทน

“แล้วฉันต้องรับไว้หรือยัง?”

“ค่ะท่านชาย”

ท่านชายฟลาเวียนมองดูง่ามะหยีบบนฝ่ามือของเพตรา แล้วก็หยิบมันขึ้นมา สองแขนของเพตราตกลงข้างตัวทันที เพราะเธอเห็นดีเห็นอกกับการต้องเกร็งมันค้างไว้เหลือเกิน

“ท่านชาย!”

เพตราอุทาน เพราะท่านชายฟลาเวียนหวังดูเครื่องรางผ่านหน้าต่างออกไปอย่างไม่ดี ปราศจากความเคารพยำเกรงต่อเครื่องรางศักดิ์สิทธิ์

“อู๊ย! ทะ...ท่านชาย”

เพตราถูกคว้าข้อมือแล้วกระซอกเข้าหาร่างสูงแกร่ง หญิงสาวกลัวเขาจนแทบสิ้นสติอยู่แล้ว ร่างแน่นน้อยถูกดึงเข้าไปเบียดชิดกับร่างสูงตระหง่านของบุรุษสูงศักดิ์ ผู้กำลังพันธนาการเธอด้วยพละกำลังที่มากกว่าของเขา

“เธอล้ำเสียงดังใส่ฉัน?”

“ดิฉันขอโทษค่ะ ท่านชาย...ได้โปรดให้อภัยด้วยนะคะ”

เพตราอ่อนขอ ไม่ใช่แค่ตัวที่ลั่น เสียงเธอก็ลั่น รอยยิ้มโหดเหี้ยมปรากฏขึ้นบนริมฝีปากของท่านชายฟลาเวียน เขาออกแรงรัดเอวเธอ จนร่างแน่นน้อยถูกรั้งขึ้นลอยจากพื้น

“ทะ...ท่านชาย”

เขาเหยียดตัวเธอไปชิดกับผนัง แล้วพาร่างสูงแกร่งตามไปหยุดยืนขวางเอาไว้ เท้าของเพตรามีโอกาสได้สัมผัสพื้นอีกครั้ง

“อู๊ย! ท่านชาย...”

เธอเบี่ยงตัวไปทางขวา ชายหนุ่มก็ยกแขนขึ้นขวางเอาไว้ มือใหญ่

ทาบลงบนผนัง พอเธอเอียงตัวไปทางซ้ายเขาก็ทำแบบเดียวกัน เธอจะขยับมาข้างหน้า ร่างสูงของชายหนุ่มก็ตระหง่านขวางอยู่ หญิงสาวลองขยับอีกครั้ง แขนของเขาก็เลื่อนขวางตาม

“ท่านชาย!”

เสียงของเพตราดังเพราะตื่นตระหนก ใ้ว่าต้องการหมั้นเกียรติเขา เพราะชายหนุ่มเบียดร่างเข้าไปชิดร่างอ่อนแอ้น กดให้เธอถอยจนแผ่นหลังติดกับผนัง

“เสียงดังใส่ฉัน?”

“ดิฉันขอภัยค่ะ ดิฉันไม่ได้ตั้งใจ”

“เธอตั้งใจ”

“ท่านชาย ได้โปรดอย่าให้กับความโง่เขลาของดิฉันด้วยนะคะ”

“เธอโง่ซ้ำซาก จนฉันไม่ต้องการให้อภัย”

ท่านชายฟลาเวียนปฏิเสธอย่างไร้หัวใจ เพตรากลัวเขาเหลือเกิน จะทำอะไรดีทีหนอ ถึงจะพาตัวเองออกไปให้พ้นจากสถานการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่

“ท่านชายคะ ได้โปรดอย่าทำแบบนี้เลยนะคะ ที่นี่คือวิหารศักดิ์สิทธิ์”

“หุบปาก”

ท่านชายฟลาเวียนลดใบหน้าลงต่ำ เพตราถึงกับผงะ เพราะจมูกของเขายู่ห่างจากปลายจมูกของเธอแค่คืบเดียวเท่านั้น

“ที่นี่นะเธอวิหารศักดิ์สิทธิ์”

“ท่านชายก็ทราบไม่ใช่หรือคะ”

“ฉันไม่เคยคิดว่าที่นี่ศักดิ์สิทธิ์”

“ท่านชาย”

เพตราลืมหิว หญิงสาวยกมือขึ้นปิดปากชายหนุ่ม การกล่าววาจาแบบนี้เท่ากับเป็นการหมิ่นแคลนวิหารสีน้ำเงิน และเธอก็เกรงกลัวเหลือเกินว่าเธอจะได้รับผลจากการดูแคลนนั้น

“เพตรา...”

“ขอภัยค่ะท่านชาย”

เสียงข่มหัวนั้นแสดงถึงความไม่พอใจ เพตราลนลานลดมือลงต่ำ เธอเอาความกล้ามาจากที่ไหนกันหนอ ถึงได้กล้าทำแบบนี้กับชายหนุ่ม

‘ใช้ความกล้าเสียที่ไหนกันเล่ายายโจเพตรา’

อีกเสียงในหัวแย้งกลับมา เธอไม่ได้มีความกล้าหาญเลยสักนิด แต่ เพตราห่วงใยสวัสดิภาพของเขาต่างหาก เธอไม่ต้องการให้เขาเจอกับเรื่อง เลวร้าย เพราะลอบหลอ่สถานที่ศักดิ์สิทธิ์คู่ประเทศชัศคาเวีย

“ฉันไม่ให้อภัย”

“ท่านชาย ได้โปรด”

“เลิกพูดคำนี้เสียที”

ท่านชายฟลาเวียนลดใบหน้าลงต่ำอีกนิด เพตราอึดอัด แต่ในขณะที่ เดียวกันหัวใจเธอก็เต้นเป็นจังหวะแปลกๆ เพราะความใกล้ชิดที่เกิดขึ้น

“เธอต้องได้รับโทษ”

“ไม่ได้นะคะท่านชาย”

“ทำไมถึงไม่ได้”

ท่านชายฟลาเวียนลดใบหน้าลงต่ำอีกนิด เพตราเบี่ยงหน้าเพื่อ หลบหนี จมูกและปากของท่านชายใจทมิฬจึงสัมผัสกับนวลแก้มขาวเนียน ท่านชายฟลาเวียนคลอเคลียปลายจมูกกับผิวแก้มหอมกรุ่น

“ทำเหมือนไม่เคยไปได้”

เพตรายิ่งตัวสั่นจนควบคุมไม่ได้ เพราะแบบนี้แหละเธอถึงได้ เกรงกลัวท่านชายฟลาเวียน ความใกล้ชิดกับชายหนุ่มเป็นเรื่องที่ทำให้เธอ รู้สึกทรมาน

“ตะ...แต่ที่นั่นคือวิหารศักดิ์สิทธิ์”

“เรื่องแบบนี้มันไม่มีจริงหรอก”

“มีลึคะท่านชาย สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ก็คือ...อู๊ป!”

เพชรไม่มีโอกาสได้อธิบายเพิ่มเติม ท่านชายฟลาเวียนถอนหายใจด้วยความรำคาญระคนเบื่อหน่าย เขาจับคางเธอตันขึ้น แล้วก็ก้มหน้าลงกตริมฝีปากลงบนปากจิมล์มที่ช่างขยันพูดเรื่องระคายหูของเขา เพศราวางมือลงบนแผ่นอกกว้าง จะผลักเขาออกก็ไม่กล้า จะถอยหลังก็ไม่มีที่ให้ถอย หญิงสาวถูกรวบตัวเข้าไปชิดอ้อมอกแกร่ง ริมฝีปากร้ายกาจของท่านชายคุกคามริมฝีปากของเธอ สัมผัสเธออย่างคุ้นเคย เพราะนับครั้งไม่ถ้วนแล้วที่เธอทำแบบนี้กับเธอ

ริมฝีปากของเธอแสนร้อน รวมถึงผิวหนังบนใบหน้ากลมมนก็ไม่แตกต่างกันนัก แนวเคลรรอบกรามแกร่งของท่านชายฟลาเวียนเสียดสีกับผิวหนังๆ บนวงหน้าของเธอ แขนของท่านชายหนุ่มเหมือนตาสายเหนียวหนึบที่รัดเธอเอาไว้ ต่อให้เดินไปทางไหนก็ยากที่จะหลุดพ้นออกไปจากพันธนาการไร้หัวใจ

เพชรเป็นสาวน้อยอ่อนต่อโลก แสนหวานไม่มีพิษมีภัยกับใคร แต่บุรุษตรงหน้าของเธอเต็มไปด้วยพิษร้าย ความร้ายกาจของเขามีทั้งด้านที่ถูกเปิดเผยและด้านที่ไม่ถูกเปิดเผยอีกมาก หญิงสาวหอบหายใจ เมื่อชายหนุ่มปลดปล่อยริมฝีปากของเธอ ปากนุ่มนวลก็เหมือนจะบวมเฝ้าขึ้น

“ทะ...ท่าน...”

“หนวกหู”

เธอพูดแค่นี้เขาก็หนวกหูแล้วอย่างนั้นหรือ เพศราวทหน้าในชะตากรรมของตัวเอง หญิงสาวถูกปากแสนร้ายคุกคามอีกแล้ว เมื่อเขาออกแรงกดหญิงสาวก็ต้อเผยอริมฝีปากยอมให้เขาแทรกกลิ่นซากเข้าไปในปากนุ่มตามที่เขาหนุ่มต้องการ

เธอขัดขึ้นเขาไม่เคยสำเร็จ ไม่ว่าครั้งแรกหรือจะเป็นครั้งต่อๆ มาหัวใจของเพชรทั้งซาบซ่านไปกับสัมผัสของชายหนุ่ม แต่ในเวลาเดียวกันเธอก็เจ็บปวด เพราะรู้ว่าท่านชายฟลาเวียนไม่ได้แต่จะต้องเธอด้วยความ

รู้ลึกพิศวาส

เขาต้องการเหยียบย่ำเธอ เพตราคือตัวแทนของโชคชะตา แม่เฒ่าเนร่าส่งให้เธอไปตามดูแลเขา เพราะดวงชะตาของเธอจะคอยปกป้องเขาแล้วนี่อะไรกัน คนที่เธอได้รับหน้าที่ให้ปกป้องกลับคุกคามเธอ และไม่ให้เกียรติร่างกายของเธอเลยแม้แต่หน่อย

เพตรามีโอกาสได้ใกล้ชิดกับบุรุษคนเดียวในชีวิตก็คือท่านชายฟลาเวียน เธอได้รับการทะนุถนอมจากมารดา จับตามองเธออย่างใกล้ชิด ไม่เปิดโอกาสให้ชายหนุ่มคนใดใกล้ชิดเธอ เพื่อป้องกันเธอจากการแต่งงานที่หญิงสาวไม่พึงปรารถนา

ยอมถึงขนาดส่งเธอข้ามประเทศจากประเทศคาเซียมายังประเทศซัคคาเวีย เพื่อให้เธอได้รับการดูแลอยู่ในวิหารลามาร่า ที่ซึ่งมารดามั่นใจว่าเธอจะได้รับอิสรภาพไปอีกสักพัก ไม่ต้องถูกรบกวन्दด้วยบุรุษที่ต้องการใจความงามของเธอ

บุรุษซึ่งกำลังคุกคามเธออยู่ในตอนนี้เขาสูงศักดิ์และมีอำนาจมากเหลือเกิน เพตราต่อต้านเขาไม่ได้เลย หญิงสาวกลัวเขามาก นอกจากนี้ร่างกายของเธอก็ยังถูกเขาควบคุมไว้เบ็ดเสร็จ ยามตกอยู่ในอ้อมแขนของเขา เหมือนว่าร่างกายนี้จะไม่ใช่ของเธออีกต่อไป

“อี...รู้แล้วใช่ไหมว่าวิหารศักดิ์สิทธิ์มันไม่สามารถห้ามความปรารถนาของมนุษย์ได้”

เมื่อเธอถูกเขาปลุกเร้าจนเคลิ้มและเปลือยตัวจวบจบเธอ ท่านชายฟลาเวียนก็ยุติจุมพิต สาดซัดวาจาร้ายกาจใส่เธอ แล้วก็ถอยห่างออกจากเพตรา หญิงสาวแค้นแดงจัด ชายหนุ่มกวาดสายตามองเธออย่างดูแคลน ก่อนจะหมุนตัวเดินจากไป ทิ้งให้เพตราทรุดตัวนั่งลงบนพื้นเหมือนคนหมดแรง

“เพตรา”

แม่เฒ่าเน่าวางมือลงบนไหล่บอบบางของเพตรา หญิงสาวสะอื้น
ทั้งตัว แต่เมื่อเห็นคนที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้า เธอก็ค่อยๆ ผ่อนคลายความ
ตื่นกลัว เพตราไม่เคยเห็นหน้าแม่เฒ่าเน่า บินใบหน้าของแม่เฒ่ายังมี
ผ้าคลุมหน้าและผ้าคลุมผมปกปิดร่างกายส่วนนั้นเอาไว้

“อะ...ท่านแม่เฒ่า”

“ไม่สบายหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ”

เพตราตอบเสียงแผ่วเบา หญิงสาวต้องกัดริมฝีปากที่สั่นระริกเอาไว้
จนกระทั่งถึงตอนนี้ก็ยังเหมือนว่าปากรุ่มร้อนของท่านชายยังประกบแนบ
ติดอยู่บนปากเธอ

“ท่านชายกลับไปแล้วใช่ไหม”

“ค่ะท่านแม่เฒ่า”

“แล้วให้เครื่องรางท่านชายไปหรือยัง”

“ให้แล้วค่ะ”

เพตราให้เครื่องรางไปแล้ว ท่านชายปลาเวียนก็รับไปแล้วเช่นกัน
แต่เขาไม่ได้เก็บไว้ ชายหนุ่มเลือกที่จะโยนมันทิ้งอย่างไม่ยั้ง

“ให้แล้วรับไหม”

“รับค่ะ”

“รับแล้วทำยังไงต่อ”

ท่านแม่เฒ่าถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล เหมือนแม่เฒ่าเน่ารู้ว่าเกิด
อะไรขึ้น เพตราอีกอ้าก แต่เธอไม่ใช่คนที่ชอบโกหก นอกจากนี้แม่เฒ่าเน่า
ยังไม่อยู่ในสถานะที่เธอสมควรต้องโกหก

“รับแต่ไม่ได้เก็บไว้”

เพตราสะดุ้งอีกครั้ง เธอไม่ใช่คนตอบคำถามนั้น แม่เฒ่าเน่าหันไป
มองเจ้าของคำตอบ แล้วก็ลุกขึ้นยืน แม่เฒ่าต้องเป็นฝ่ายก้มศีรษะให้กับ
ท่านชาย แต่ท่านชายปลาเวียนไม่แสดงความเคารพต่อแม่เฒ่าเน่า

“เราลืมนะ”

แม่เฒ่าเนร่าลดใบหน้าลงมองเพตรา หญิงสาวขยับตัวจะลุกขึ้นยืน แต่ไม่ต้องเหนื่อยแรงทำแบบนั้น เพราะท่านชายฟลาเวียนก้าวอาดๆ เข้าไปหาเพตรา แล้วก็คว้าตัวหญิงสาวขึ้นอุ้ม

“อู๊ย! ทะ...ท่านชาย!”

“ท่านชายเกรงว่าการกระทำแบบนี้ในวิหาร จะไม่เหมาะสมเจ้าค่ะ”

แม่เฒ่าเนร่ายังคงกล่าวกับท่านชายฟลาเวียนด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่ก็ยังมีความเคารพอยู่ในการแสดงออกของแม่เฒ่า

“เราลืมนะ เราก็แค่กลับมารับคน”

ท่านชายฟลาเวียนไม่สนใจคำเตือนของแม่เฒ่าเนร่า วิหารศักดิ์สิทธิ์นี้หรือ สถานที่แห่งนี้คือศูนย์รวมเรื่องหลอกลวงมากกว่า

“ท่านชาย เพตราเป็นหญิงพรหมจารีของวิหารลามาว่า วิหารลามาว่าให้การดูแลเพตราอยู่ ถึงแม้จะมีการมอบหมายหน้าที่สำคัญให้นางทำ แต่การแตะต้องนางแบบที่ท่านชายปฏิบัติ ข้ำเกรงว่ามันจะไม่ใช่วiệcสมควรนักเจ้าค่ะ”

“ท่านแม่เฒ่า ท่านเคยถามหรือเปล่า ว่าเพตรายังเหลือสิ่งที่ทำให้ถูกเรียกว่าหญิงพรหมจารีอยู่อีกไหม”

เพตราหนาวเยือกในอก ท่านชายฟลาเวียนช่างโหดเหี้ยมเหลือเกิน แม่เฒ่าเนร่ายังคงรับฟังอย่างสงบ ไม่ตื่นตระหนก

“ท่านชายได้โปรดให้เกียรติคนของวิหารลามาว่าด้วยเจ้าค่ะ”

“เกรงว่าเราไม่มีเวลาสำหรับการพูดคุยไว้สาระกับท่าน ขอตัวก่อน ส่วนเครื่องรางที่ท่านมอบให้เรา เราไม่จำเป็นต้องใช้ ก็เลยโยนออกไปตรงนั้น”

ท่านชายฟลาเวียนมองไปยังหน้าต่าง ก่อนจะหมุนตัวเดินจากไปอีกครั้ง แต่คราวนี้ท่านชายแบกเอาเพตราออกไปด้วยกัน

“ท่านชายฟลาเวียน”

แววตาของแม่เฒ่าเนร่าเต็มไปด้วยความกังวล เมื่อปราศจากร่างของท่านชายฟลาเวียนกับเพตราอยู่ตรงนั้น แม่เฒ่ายกมือขึ้นจับสร้อยบนลำคอ คลึงนิ้วกับจี้ของสร้อยคอเพื่อกำหนดสติ

“เพราะเป็นโชคชะตา ไม่ว่าจะช้าหรือท่านก็ไม่อาจฝันได้”

แม่เฒ่าเนร่าเปรียบกับตัวเอง ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นถูกกำหนดด้วยโชคชะตา แม้กระทั่งแม่เฒ่าเนร่าเองก็ยิ่งหนีจากโชคชะตาไม่พ้น

“เพตรา โชคชะตาของเธอจะเปลี่ยนจากร้ายกลายเป็นดีในสักวัน”

แม่เฒ่าไปที่ห้องทำสมาธิ เมื่อเข้าไปในห้องแม่เฒ่าก็นั่งลงบนเก้าอี้หน้าแท่นบูชา วางมือลงบนโต๊ะทรงสูงหน้าเก้าอี้

“โชคชะตา ของจิ้งจอกครองเพตราด้วยเถอะ”

แม่เฒ่าเนร่าก้มหน้าลง ประสานมือเข้าด้วยกัน แม่เฒ่าจะสวดอวยพรให้กับเพตรา เพื่อให้หญิงสาวได้รับผลกระทบบางอย่างจากเรื่องที่เกิดขึ้นเบาบางลง

“ส่วนหนึ่งเป็นเพราะช้า ช้าก็ต้องรับผิชอบ”

แม่เฒ่าไม่อาจพาตัวเองออกไปจากความรับผิดชอบ แม่เฒ่ามีส่วนต้องรับผิดชอบเรื่องนี้ เพตราหนีร้อนมาพึ่งเย็น แต่สถานที่แห่งนี้กลับกลายเป็นไฟที่อาจจะยิ่งแผดเผาเพตราให้ร้อนกว่าการจำยอมอยู่ที่คาเซย์ ภายใต้กฎระเบียบอันเข้มงวดของตระกูลฮีโอดอร์ แม่เฒ่ากำลังภาวนาขอพรให้กับเพตรา ขอให้หญิงสาวได้รับพรที่ดีที่สุดเท่าที่แม่เฒ่าจะขอร้องโชคชะตาให้มอบแก่เธอได้

“เข้าไป”

ท่านชายเจ้าอารมณ์ส่งตัวเพตราเข้าไปในรถยนต์ หญิงสาวขยับตัวลุก ลุกลงไปที่ชิดกับประตูอีกฝั่ง ดวงตากลมโตมองไปยังท่านชายเสมือนเขาเป็นปีศาจจอมร้ายกาจ เป็นซาตานใจทมิฬที่ไร้ความเมตตา ท่านชายฟลาเวียนก้าวขึ้นไปนั่งบนรถยนต์ ปรายตามองเธอแค่เสี้ยววินาที

“มีอะไร”

“มะ... ไม่มีค่ะ”

เพชรหรือจะกล่ามีปัญหากับเขา หญิงสาวสู้เขาไม่ได้ ไม่ว่าจะสู้แรง
เขา หรือสู้เขาด้วยความเข้มแข็งทางใจ

“ต่อให้เธอมองฉันเหมือนฉันเป็นปีศาจหรือซาตาน ฉันก็จะไม่อ่อนข้อ
ให้เธอ”

“ค่ะท่านชาย”

“เธอทำงานให้กับวิหารลวงโลก พาตัวเองเข้ามายุ่งวุ่นวายกับฉัน
โดยที่ฉันไม่ต้องการ”

“ดิฉันขออภัยค่ะท่านชาย”

เพชรก็ได้แต่ต้องการบวบท่านชาย แต่เธอต้องทำตามคำสั่งของ
แม่เฒ่าเน่า หญิงสาวนะเธอจะอยากใกล้ชิดเขา เขาน่ากลัวถึงขนาดนี้ แต่
สבתกับเขา เธอก็กลัวจนแทบล้มหายใจแล้ว

“ฉันไม่ให้ภัย”

น้ำเสียงเย็นยะเยือกของท่านชายฟลาเวียนตอบปฏิเสธ เขาจะไม่ให้
ภัยเพชร จะไม่ให้ภัยวิหารลามาร่าที่กล้าเล่นตลกกับเขา

“ท่านชายคะ ท่านแม่เฒ่าเน่าต้องการปกป้องท่านชาย”

“หุบปาก”

“ท่านแม่เฒ่าหวังดีต่อท่านชายนะคะ”

“ฉันสั่งให้เธอหุบปาก”

น้ำเสียงของเขายิ่งเย็นยะเยือกก็ยิ่งน่ากลัว เพชรต้องปิดริมฝีปาก
เข้าด้วยกัน ท่านแม่เฒ่าต้องการปกป้องดวงชะตาของเขา เพียงเท่านั้นท่านชาย
ก็ต้องโกรธอย่างไรเหตุผลด้วยงั้นเธอ

“ดิฉันขออภัยค่ะท่านชาย ดิฉันไม่ได้ตั้งใจทำให้ท่านชายต้องโกรธเคือง”

“เธอตั้งใจ”

“ดิฉันไม่ได้ตั้งใจนะคะ”

“ถ้าฉันก็หุบปากสิ ถ้าฉันต้องสั่งเธอซ้ำอีก เธอต้องเสียใจนะ”

ใบหน้าหล่อเหลาราวกับเทพบุตรของเขาหันไปจ้องเธอ แต่ดวงตา
ซาตานทำให้เพชรากลัวจนหายใจแรงขึ้น หญิงสาวก้มหน้างุด ไม่กล้ากล่าว
วาจาอะไรออกไปอีก ท่านชายฟลาเวียนต่อต้านวิหารลามาร่า และเพชราก็
เหมือนคนที่ต้องรับผิชอบในเรื่องที่เธอไม่ได้ก่อ

2

คนใจร้าย

ความใกล้ชิดไม่ได้ทำให้เพชรราเข้าใจบุรุษสูงศักดิ์ที่อยู่ห่างออกไปเพียงแค่วันหนึ่งหรือสองช่วงแขนมากขึ้นเลยสักนิด ท่านชายฟลาเวียนยังคงเป็นปริศนาสำหรับเธออยู่ดี ยิ่งใกล้ก็เหมือนไกลและยังไม่เข้าใจความเป็นเขา

ชายหนุ่มล่องเกินวิหารลามาร่าอย่างที่เขาไม่ควรทำ ท่านชายฟลาเวียนคือรัชทายาทแห่งประเทศซัคคาเวีย อำนาจจากท่านชายคาร์โลมันจะถูกเปลี่ยนมือไปที่เขาในอนาคต ต่อจากนี้วิหารลามาร่าคือวิหารศักดิ์สิทธิ์

พระราชยามะลิหอมซึ่งเป็นสตรีที่สูงศักดิ์ที่สุดในประเทศซัคคาเวีย มีหน้าที่ต้องทำนุบำรุงวิหารลามาร่า แต่ท่านชายฟลาเวียนกลับปฏิบัติตัวแตกต่างออกไป วิหารลามาร่าคือวิหารศักดิ์สิทธิ์เคียงคู่กับราชวงศ์มาร์ลโคเซนเต้ ต่อให้ท่านชายฟลาเวียนปฏิเสธที่จะเชื่อถือเรื่องโชคชะตา แต่โดยฐานะของเขาก็ควรปฏิบัติต่อวิหารลามาร่าดีกว่านี้

ไม่ใช่แค่การหมิ่นแคลนเหยียดหยามวิหารลามาร่า แม้กระทั่งแม่เฒ่าเนร่าท่านชายฟลาเวียนก็ยังไม่เกรงใจ จริงอยู่ว่าเขาสูงศักดิ์ เป็นรองเพียงแค่ท่านชายคาร์โลมันเท่านั้น แต่การแสดงความเคารพต่อวิหารลามาร่าก็คือ

เรื่องที่สมาชิกในราชวงศ์ควรทำ

บิดาของเขายังให้เกียรติวิหารลามาร่าปฏิบัติตามธรรมเนียมของวิหารลามาร่าไม่ขาดตกบกพร่อง ถึงท่านชายจะยอมเข้าร่วมพิธีตามธรรมเนียม แต่ท่านชายปลาเวียนก็แสดงออกชัดเจนว่าเขาไม่ได้เต็มใจหรือศรัทธากับพิธีที่จัดขึ้น

‘เขาช่างเย่อหยิ่งและทมิฬร้าย’

วาจาของเขาไร้หัวใจเพียงใด สิ่งที่ถูกซ่อนอยู่ภายใต้อกแกร่งนั้นคงทมิฬร้ายยิ่งกว่า ไม่อย่างนั้นแล้วแม้แต่ผู้นำวิหารลามาร่าท่านชายปลาเวียนก็ยังไม่ยอมก้มหัวให้ เพตราเป็นห่วงโชคชะตาของเขา หัวใจที่อ่อนโยนของเธอปฏิเสธที่จะเกลียดชังท่านชายปลาเวียน

หญิงสาวถูกส่งตัวไปตามติดท่านชายปลาเวียนก็เพราะดวงชะตาของเขากำลังเข้าสู่จุดตกต่ำ แม่เฒ่าเห็นว่าจึงส่งเธอไปคอยใกล้ชิดเสมือนเป็นเกาะกำบังโชคร้ายให้กับท่านชายปลาเวียน หรือเพราะเธอรับเอาโชคร้ายจากเขา เพตราจึงกลายเป็นคนที่โชคร้ายเสียเอง

ความเหยียดหยามที่ท่านชายปลาเวียนมีต่อวิหารลามาร่าถูกส่งผ่านมาที่เธอ นอกจากความรู้สึกเหยียดหยามแล้ว เพตราคิดว่าท่านชายปลาเวียนคงชิงชังเธอเป็นอย่างมาก สาวน้อยที่แสนอ่อนหวาน จิตใจดีและอ่อนโยนตกอยู่ในภาวะลำบาก

เพตราไม่ใช่สตรีไร้สกุล เธอเป็นคุณหนูเล็กของตระกูลธีโอเตอร์ตระกูลทรงอำนาจในประเทศคาเซีย แต่เป็นเพราะตระกูลธีโอเตอร์ยังมีความเชื่อแบบเก่า บุรุษมีสิทธิ์ขาดเหนือสตรี และการแต่งงานของลูกหลานในตระกูลต้องถูกบัญชาด้วยผู้ใหญ่ในตระกูลธีโอเตอร์

พันวสามองการณ์ไกลเพื่อป้องกันไม่ให้บุตรสาวถูกจับแต่งงานตั้งแต่อายุยังไม่พ้นวัยยี่สิบ ด้วยว่า อัสปา ธีโอเตอร์ ผู้นำตระกูลธีโอเตอร์หมาดตาบุรุษที่มีอำนาจและเพียบพร้อมในคาเซียไว้ให้เพตรา พันวสา ธีโอเตอร์มารดาของเพตราจึงต้องแก้ไขสถานการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยการส่งตัวเพตรา

จำเรียนอยู่ที่วิหารลามาว่า ประเทศซัคคาเวีย ตั้งแต่อายุยังน้อย

พันวสาทำเพื่อยึดระยะเวลาการแต่งงานของเพตราซึ่งได้รับอนุญาตจากอัสปา แต่ก็เป็นการป้องกันชั่วคราวเท่านั้น ลักวันเพตราก็ต้องกลับไปแต่งงานกับบุรุษที่ผู้ใหญ่ในตระกูลเลือกให้ แต่หญิงสาวก็เจอปัญหาสำคัญ จุดเปลี่ยนของชีวิตเกิดขึ้นกะทันหันพลิกคว่ำพลิกหงายหลายตลบเมื่อเธอได้รับคำสั่งให้มาตามติดท่านชายฟลาเวียน

“มองอะไร”

ท่านชายฟลาเวียนหันใบหน้าไปยังเพตราซ้าๆ สตรีที่แอบมองเขาอย่างไร้ความแนบเนียนถึงกับสะดุ้งเฮือก แ่ดวงตาเย็นเยือกของชายหนุ่มที่มองมาก็เสมือนเธอถูกเขาสาปให้กลายเป็นหิน เพตราไม่กล้าขยับตัว ทำได้แค่นั่งตัวแข็งด้วยความตื่นกลัว

“เปล่าค่ะ”

เธอตอบปฏิเสธเสียงแผ่ว ก้มหน้าลงเพื่อหลีกเลี่ยงการสบตากับเขา ไม่มีวันไหนที่ท่านชายฟลาเวียนจะไม่ชมขั้วนมเธอจนกระเจิง เพตรากลัวเขามาก แ่เขาหายใจแรงสักนิดก็ทำให้เธอเข่าอ่อนได้อย่างง่ายดาย

“หรือคิดจะอบรมฉันแทนผู้นำวิหารลามาว่า”

“คะ...ดิฉันไม่กล้าหอรอกค่ะท่านชาย”

“ก็ดี เพราะถ้าเธอกล้า...”

เขาจใจละทิ้งประโยคค้างไว้แค่นั้น เพตราหนาวเยือกในอก หากเธอกล้าอบรมท่านชายฟลาเวียน ชีวิตน้อยๆ ของเธอคงปราศจากความสงบสุขเป็นแน่ หลายครั้งที่เพตราคิดถึงหนทางแก้ไขปัญหา แต่เธอก็ไม่มีทางออก

ความอึดอัดใจของเธอยังต้องดำเนินต่อไป หากเธอกลับไปตระกูลรีโอดอร์ก็มีโอกาสสูงมากที่จะถูกจับแต่งงาน แต่ถ้าหากอยู่ที่ซัคคาเวียก็ต้องก้มหน้ารับใช้ท่านชายฟลาเวียน หยิบยื่นความปรารถนาดีให้กับเขา ซึ่งเป็นความปรารถนาดีที่ชายหนุ่มไม่ต้องการ

“ดิฉันไม่กล้าจริงๆ ค่ะท่านชาย”

เพชร้าย่าเสียงแผ่ว จะหายใจเธอยังต้องระวังทำด้วยความเกรงอกเกรงใจท่านชายฟลาเวียน เธอกลับเขา กลัวยิ่งกว่าความกลัวที่มีต่อบิดามารดาหรือคุณปู่ของเธอซะอีก ถึงคุณปู่ของเธอจะดู แต่กับเธอแล้วอัสนาเป็นคุณปู่ที่ใจดีกับเธอมากกว่าคนอื่น และเธอก็รู้ว่าท่านรัก

‘ท่านชายเกลียดเรา’

ท่านชายฟลาเวียนผู้มีแต่ความชิงชังและความหมิ่นพิร้ายมอบให้เธอ เพตราไม่กลัวเขาก็คงไม่ได้ ท่านชายฟลาเวียนไม่สนใจเลยว่าเธอจะได้รับความเสียหายใดๆ ต่อร่างกายและหัวใจบ้าง ท่านชายทำตามความต้องการของตัวเองเท่านั้น และเพตราก็ยิ่งตื่นกลัวจนหงอ

66แม่เฒ่าเนร่าระบายลมหายใจออกมาซ้าๆ แม่เฒ่ารวบรวมสติทำการเสียหาย การตัดสินใจเรื่องท่านชายฟลาเวียนไม่ใช่สิ่งที่แม่เฒ่าจะใช้ความรู้สึกการคาดเดาหรือตัดสินใจโดยปราศจากความรอบคอบได้ แม่เฒ่าเนร่าดึงใบหน้าขึ้นจากหินเสียงทลายที่วางอยู่ในถาดบนโต๊ะ

หินเสียงทลายให้ทางออกแม่เฒ่าเนร่าต้องวางเฉยต่อเรื่องที่เกิดขึ้น แม่เฒ่าเนร่าระลึกถึงเพตราด้วยความรู้สึกห่วงใย แม่เฒ่าคือคนที่ส่งเพตราให้กับท่านชายฟลาเวียน แต่มันคือโชคชะตาของเพตรา เป็นเรื่องยากที่จะหลีกเลี่ยง

ดวงชะตาของทั้งคู่ผูกพันกัน เกิดคนละประเทศไม่น่าจะมาพบกันได้ แต่โชคชะตาก็กำหนดให้เพตราพาตัวเองเข้ามาใกล้ชิดเงื้อมมือของท่านชายฟลาเวียนจนได้ แม่เฒ่าเนร่าทำหน้าที่ตามที่โชคชะตาต้องการให้เป็น

แต่ถึงอย่างนั้นแม่เฒ่าก็ยังห่วงใยเพตรา ความหมิ่นพิร้ายในดวงใจของท่านชายฟลาเวียนนั้นยากแท้ที่จะหยั่งถึง ไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าท่านชายคิดอะไรอยู่ ท่านชายฟลาเวียนได้รับความเคารพเยี่ยงสมมติเทพแต่ในขณะเดียวกันท่านชายกลับมีดวงใจไม่ต่างจากซาตานจอมร้ายกาจรูปโฉมงดงามชวนให้ลุ่มหลง แต่ความคิดภายในใจกลับถูกปกคลุมด้วย

หมอกควันสีเทาจนเกือบดำ แม่เฒ่าเนร่าระบายลมหายใจออกมาซ้ำๆ อีกครั้ง ความคิดของแม่เฒ่าถูกแสดงออกผ่านความเรียบเฉย แม่เฒ่าต้องอดทนรอจนกว่าโชคชะตาจะถึงเวลาเปลี่ยนแปลง

“ท่านชายฟลาเวียน ข้าต้องการปกป้องดวงชะตาของท่าน แต่ท่านกลับปฏิเสธข้าจนข้าจนปัญญา”

ถึงอย่างไรแม่เฒ่าเนร่าก็มอบความเคารพต่อท่านชายฟลาเวียน ไม่เปลี่ยนแปลง ผู้นำของวิหารลามาว่าไม่ใช่ผู้วิเศษ แต่คือผู้ที่ฝึกสมาธิจนกล้าแกร่ง พรสวรรค์ของผู้นำวิหารลามาว่าในแต่ละรุ่นคืออนิมิตที่จะสอดคล้องกับการทำนายเพื่ออ่านนิมิตนั้น

แต่ไม่ใช่การล่วงรู้ความลับของโชคชะตาในทุกเรื่อง ผู้นำวิหารลามาว่าเปรียบเสมือนกับตัวกลางที่จะสื่อสารกับโชคชะตา รู้ในเรื่องที่โชคชะตาต้องการให้รู้เท่านั้น และเพราะวิหารลามาว่ามีหน้าที่ปกป้องราชวงศ์แห่งประเทศซัคคาเวีย

เมื่อได้รับพรจากโชคชะตาวิหารลามาว่าใช้พรนั้นในการปกป้องผู้นำประเทศซัคคาเวีย แต่เมื่อโชคชะตาพลิกผันเกินกว่าที่จะปกป้องได้ ก็ต้องมีเหตุให้ต้องพลัดพรากจากอำนาจเหมือนเช่นที่เคยเกิดขึ้นมาในอดีต แต่ผู้ที่เหมาะสมถึงอย่างไรก็ต้องได้คืนกลับสู่อำนาจของตัวเอง เจกเช่นท่านชายคาร์โลมันที่สามารถยึดอำนาจคืนจากฝ่ายต่อต้าน แม่เฒ่าเนร่าวางนิ้วลงบนหินทำนาย พิมพ์าสวดภาษาฮับบรูซึ่งเป็นภาษาสวดเฉพาะของวิหารลามาว่าเงินเพื่อกล่าวขอขอบคุณหินทำนายและกล่าวขอพรแต่ท่านชายฟลาเวียน

“ขอจงโปรดเมตตาทำให้ท่านชายฟลาเวียนมีจิตใจที่อ่อนโยนขึ้นเถอะ หากไม่แล้วโชคชะตาจะต้องสั่งสอนท่านชายอย่างแน่นอน”

“ท่านชายคะ”

เพตราต้องรวบรวมความกล้าแทบตายถึงยอมเปล่งเสียงเรียกบุรุษร่างสูงที่ลงจากรถยนต์แล้วก็เดินเข้าไปในตัวปราสาทบาธาซา ซึ่งเป็นปราสาท

ที่พำนักของรัฐทายาทแห่งประเทศไทย ท่านชายฟลาเวียนหยุดเดิน ชายหนุ่มปรายตามองเพตรา หญิงสาวกลิ่นน้ำลายเหนียวหนึบลงคอ ความหวาดกลัวที่เธอมีต่อเขาทำอย่างไรมันถึงจะลดน้อยลงบ้างนะ ยิ่งนับวันเธอก็ยิ่งกลัวภาพของท่านชายฟลาเวียนยิ่งน่าเกรงขาม เพตรามองเขาเป็นชาตานิโงมิฟ หญิงสาวถึงได้กลัวเขาจนไม่เป็นตัวของตัวเอง

“ถ้าหากเธอไม่มีเหตุผลที่ดีพอในการเรียกฉัน ฉันเล่นงานเธอหนักแน่”

เหตุผลที่ดีของเพตรา ถ้าหากท่านชายจัดมันเป็นเหตุผลที่ไร้สาระ เธอก็ต้องถูกลงทัณฑ์อยู่ดี การคิดถึงเรื่องลงทัณฑ์ทำให้เพตราหึ่งตื่นกลัว และรู้สึกแปลกๆ ในอก

‘เราถูกดูอีกแล้ว’

จะมีสักวันไหมหนอที่เพตราไม่ต้องอยู่กับความรู้สึกอึดอัดตื่นกลัว วางตัวไม่ถูกต้องหน้าท่านชายฟลาเวียน ตอนนั้นหญิงสาวไม่เห็นทางที่เธอจะสามารถได้รับการให้เกียรติจากชายหนุ่มได้เลย

เธอกับเขาไม่เคยมีเรื่องบาดหมาง เขาไม่ชอบหน้าเธอ เพตราก็รู้สาเหตุของความไม่ชอบนั้น หญิงสาวก็พอทราบเพราะเธอคือคนที่ถูกส่งตัวมาจากวิหารลามารา แต่ท่านชายก็ควรเคารพวิหารสีน้ำเงินไม่ใช่หรือหรือนี่ต่างหากที่ทำให้เพตรางุนงง

“เออ...คะท่านชาย”

“เพตรา...”

น้ำเสียงของท่านชายฟลาเวียนทิ้งกระแสความเบื่อหน่ายไว้เล็กน้อยที่เพตราช่างเป็นคนพูดไม่รู้เรื่องในสายตาของท่านชายสักเท่าไร จากที่แค่ปรายตามอง ท่านชายหนุ่มก็หันไปหาหญิงสาวทั้งตัว เพตราถึงกับสะดุ้งเฮือก เป็นปฏิกิริยาที่แสดงออกชัดเจนเกินจะควบคุมได้ ความกลัวของเธอเล่นงานหญิงสาวอย่างหนัก เธอถอยหลังไปสองก้าว ท่านชายหนุ่มนี้หน้าก้าวตามหญิงสาวทันที พอเขาก้าวตามเธอก็ยิ่งถอยร่น แม้ทราบว่าการหนีจากเขา

เป็นเรื่องยาก

“หนีอีกสิ”

ท่านชายจอมร้ายจากกล่าวเสียงเหี้ยม เพตราจะถอยได้อย่างไร เธอถอยจนแผ่นหลังติดผนัง เบื้องหน้าคือร่างสูงตระหง่านของท่านชายฟลาเวียน ลำแขนแข็งแกร่งนั้นยกขึ้นทาบมือเข้ากับผนังกักหญิงสาวเอาไว้ แม้จะเป็นแค่แขนของฟลาเวียน แต่สำหรับเพตราแล้วนี่คือพันธนาการอันน่าหวาดหวั่น

“หนีไม่ได้แล้วค่ะ” เธอตอบเสียงอ่อย ท่านชายฟลาเวียนลดใบหน้าลงต่ำเล็กน้อย ดวงตาที่กวาดมองเธอยิ่งทำให้เพตราหายใจไม่ทั่วท้อง

‘เรากลัวจนหัวใจจะหยุดเต้นอยู่แล้ว’

เพตรามองหาตัวช่วย แต่ใครกันจะกล้ายื่นมือเข้ามาดึงเธอออกจากท่านชายฟลาเวียน องค์กรฯคนสนิทของชายหนุ่มทั้งสองอย่างบาร์ตัน และจัสตินก็ยังไม่ยินยอมเฉยเหมือนไม่มีเหตุการณ์ใดๆ เกิดขึ้น เพียงแค่ท่านชายฟลาเวียนหันไปมองและพยักหน้าครั้งเดียวทั้งคู่ก็พาตัวเองออกไปจากห้องโถงงามหรู ปล่อยให้เพตราต้องประสพพบกับท่านชายตามลำพัง

“พูดเรื่องที่เธอคิดว่ามีสาระ ฉันทรอฟัง”

คำบัญชาของท่านชายฟลาเวียนทำให้หัวใจของเพตราเต้นระทึก เรื่องมีสาระสำหรับเธอก็อาจกลายเป็นเรื่องไร้สาระสำหรับชายหนุ่มได้ คนที่ตัดสินมีเพียงแค่ท่านชายฟลาเวียน

“เรื่องดวงชะตา...”

“หรือ เรื่องอะไรนะ”

นัยน์ตาที่หลุบลงมองปากเธอทำให้เพตราต้องหยุดความคิดของเธอ ปรากฏเด่นชัดบนใบหน้า ช่างเป็นคนที่ไม่รู้จักรักเก็บอาการบ้างเลย เพตรากลัวเขา กลัวมากเสียด้วย แต่ท่านชายฟลาเวียนก็เพิกเฉยต่อความกลัวนั้น

ในเมื่อเธอถูกส่งมาให้คอยตามบ้านเข้านอนใกล้ชิดเขา หญิงสาวก็ต้องหาทางรับมือกับอารมณ์ที่ตึงเครียดของเธอด้วยตัวเอง เขาจะไม่ใจดีหรือลดตัวลงไปเอาอกเอาใจเธอ นั่นไม่ใช่นิสัยของท่านชายฟลาเวียน สตรีที่จะได้รับ

ความอ่อนโยนจากเขา หากนับในชีวิตของท่านชายหนุ่มก็มีเพียงสองคนเท่านั้น ก็คือพระชายามะลิหอมผู้เป็นมารดา และท่านหญิงอันนามาเรียผู้เป็นน้องสาว

“เอ่อ...เรื่องดวงชะตาละ”

“แน่ใจใช่ไหมที่จะพูดเรื่องนั้น”

ท่านชายฟลาเวียนคล้ายกับจะมีเมตตาอยู่บ้างเตือนเพตราทางอ้อมด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก หญิงสาวรวบรวมความกล้าเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่มเพียงชั่วเสี้ยววินาที ซึ่งนัยน์ตาทหวานแถมเคঁร่าสบเข้ากับนัยน์ตาไร้ความรู้สึกของท่านชายเธอก็ก้มหน้าหลบวูบ

“ท่านชายคะ เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ”

มาถึงขั้นนี้แล้ว ต่อให้ถูกเขาข่มขู่ด้วยวาจาและการกระทำ เพตราก็ต้องฮึดสู้ ท่านชายฟลาเวียนมองเสี้ยวหน้าของคนที่ยกหน้าหลบเลี่ยงการสบตากับเขาเงิบๆ เธอมีบุคลิกที่อ่อนหวานและอ่อนโยน ท่านชายทราบดีเขาปฏิบัติต่อเธออย่างไรความเป็นสุภาพบุรุษ

แต่ภายใต้ดวงตาราวกับดวงน้อยไร้เดียงสาก็ยังปราศจากความแค้นเคือง เพตรายังคงมองเขาอย่างเคารพและเทิดทูน เธอเป็นสตรีที่มีจิตใจดีงาม แต่เพราะเธอถูกส่งตัวมาทำหน้าที่ให้เขาหลงมัวเมาไปกับเรื่องโชครชะตาไร้สาระ ท่านชายฟลาเวียนจึงปฏิเสธที่จะอะลุ่มอล่วยต่อเธอ

“โชครชะตาเกี่ยวพันกับท่านชาย”

ท่านชายฟลาเวียนยังคงนิ่งเงิบ เพตราที่ไม่ได้มองไปที่ชายหนุ่ม ความเงิบที่เกิดขึ้นก็เท่ากับว่าเขาอนุญาตให้เธอพูดเรื่องนี้กระมัง

“จริงอยู่ว่าท่านชายปราศจากความเชื่อในเรื่องโชครชะตา”

เพตราต้องเรียบเรียงคำพูดอย่างหนัก เธอต้องใช้ทั้งสติและสมองขบคิดก่อนกล่าวออกไป ระวังจนตัวสั่นไม่ให้คำพูดของเธอทำให้ท่านชายฟลาเวียนมีโทษะ เขาเป็นผู้สูงศักดิ์มีอำนาจล้นมือ นึกอยากจะโกรธขึ้นมาตอนไหนก็ได้ไม่ต้องขออนุญาตใคร และเพตราที่กลัวที่จะต้องรับแรงโทษะ

จากเขา

“ตะ...แต่ท่านชายปฏิเสธการอวยพรมาหลายวันแล้วนะคะ”

ถึงวันนี้ท่านชายจะเข้ารับการทำพิธีในวิหารลามาว่า แต่เพชราก็ยังต้องทำหน้าที่อวยพรให้กับท่านชายปลาเวียนเป็นประจำทุกวัน เธอבקพร่องต่อหน้าที่ กระวนกระวายใจด้วยความห่วงใยเขา เพราะท่านชายหนุ่มปฏิเสธที่จะรับคำอวยพรจากเธอมาหลายวันแล้ว

ท่านชายปลาเวียนไม่เชื่อถือไม่สนใจ ในระยะแรกที่เธอถูกส่งตัวมาตามติดเขา ท่านชายยังยอมให้เธออวยพรให้เขาบ้าง แต่ตอนนี้การจะอวยพรให้เขาแต่ละครั้งช่างยากเย็นเหลือเกิน เพศราเหน็ดเหนื่อยมาก ไม่อยากבקพร่องต่อหน้าที่ แต่ก็จำเป็นต้องבקพร่อง

“ท่านชายคะ ได้โปรด...”

คำวิงวอนเลื่อนหายกะทันหัน เพศราไม่มีโอกาสได้พูดจนจบประโยค ท่านชายปลาเวียนดันโบหน้าของหญิงสาวขึ้นแล้วก็โน้มโบหน้าคมคายโดดเด่นเข้าไปใกล้อย่างหี้ยมโหด เขอำมหิตเหลือเกิน แค้โบหน้าของเขาก็สามารถคร่ำชีวิตของผู้คนได้เพราะความตื่นเต้น แล้วไหนเขาถึงต้องข่มเหงผู้ที่ต่ำต้อยกว่าด้วยการยื่นโบหน้าหล่อเหลานั้นมาใกล้ถึงขนาดนี้

“เพศรา”

ริมฝีปากของท่านชายปลาเวียนอยู่ใกล้เหลือเกิน ลมหายใจอุ่นร้อนของเขาเป่ารดลงบนผิวหนังเนียนของโบหน้างามละมุน เพศราตัวเล็ก คงเพราะเธอมีมารดาเป็นคนเอเชีย ผิวพรรณผุดผ่องนวลเนียนเหมือนแม่ดวงตาคมเหมือนบิดาเจือปนด้วยความอ่อนหวานของดวงตามารดา

บนวงหน้านั้นประกอบไปด้วยเครื่องหนังดงาม บางส่วนก็จิ้มลิ้มพริ้มเพรา รวมกันแล้วก็กลายเป็นหญิงงามที่น่าทะนุถนอมไปทั้งตัว ผิวผุดผ่องแบบเธอนั้นหาได้ยากในสตรีของประเทศซัคคาเวีย อันที่จริงท่านชายปลาเวียนยังไม่เคยสัมผัสกับผิวของสตรีใดที่จะนวลเนียนละมุนมือราวกับผิวทารกนอกจากเพศรา แม้กระทั่งกับสตรีในฮาเร็มของเขาเองก็ตาม ไม่นับ

รวมผิวของมารดาและผิวของน้องสาวคนสวย เพราะความรู้สึกที่ได้สัมผัส ย่อมต้องแตกต่างกัน ท่านชายรู้ว่าเธอไม่แต่งหน้า แต่ผิวพรรณของเธอมัน ผุดผ่องจนพวงแกมไสนั้นหอมชมพระเรือ

ริมฝีปากจิ้มลิ้มก็แดงฉาน่าจุมพิต แล้วไเหนจะกลืนกายหอมกรุ่น กลิ่นเนื้อแท้ที่ไม่สาบจนจุมก แต่เป็นกลิ่นที่หอมหวานรั้าความรู้สึกเย้ายวน ในกายของบุรุษเมื่อใกล้ชิดเธอ ท่านชายเลื่อนสายตามองปากลิ้นระริกของ เธอ

หญิงสาวขบกัดมันด้วยฟันขาวที่ตัดกับสีแดงฉาราวกับลูกเซอรรี่ ของปากสวย เขาก็มหันลงไปหาเธอ เพตราตัวแข็งแต่ก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอกับท่านชายฟลาเวียนใกล้ชิดกันถึงขนาดนี้ หัวใจของ เพตราอ่อนไหว

“ก็รู้ว่าพูดเรื่องนี้แล้วต้องถูกทำโทษ แต่ก็ยังฝืนทำ”

“ชะ...ขอภัยค่ะท่านชาย”

ที่ต้องย้ำ ทำในเรื่องที่ทราบที่ท่านชายไม่พึงปรารถนาก็เป็นเพราะ ความหวังใยในตัวชายหนุ่ม เพตราเริ่มต้นหน้าที่ด้วยความรู้สึกว่าเขาเป็น ผู้สูงศักดิ์และเธอได้รับเกียรติให้ทำหน้าที่นั้น แต่ในสถานการณ์ปัจจุบัน มันมีอะไรแฝงเร้นมากกว่านั้น

นอกจากความกลัวและความเกรงขาม เธอก็ยังมีความรู้สึกปรารถนาดี ระคนความอ่อนโยนมอบให้กับชายหนุ่ม เป็นความรู้สึกที่เธอต้องแอบซ่อน เอาไว้ในหัวใจ เพราะหากบอกออกไป ความรู้สึกนั้นก็คงถูกมองอย่างไร้ค่า อยู่ดี

“การอวยพรจะมีประโยชน์อะไร”

“ก็...”

“เถียง?”

เพียงจะอ้าปากได้คำเดียวก็ถูกดูแล้ว เพตราปิดริมฝีปากเข้าหากัน ท่านชายฟลาเวียนยื่นหน้าเข้าไปใกล้เธออีกนิดจนปลายจุมกชนกัน

“รู้ว่าจะถูกทำโทษก็ยังไม่ทำ หรือชอบให้ทำโทษ”

“มะ... ไม่ใช่คะ”

“ต้องใช้สิ”

เธอประหม่าจนตัวสั่น แต่ท่านชายฟลาเวียนก็ไม่ปรานี ชายหนุ่มกดริมฝีปากลงบนปากนุ่น เพตราต้องยกมือขึ้นทาบเข้ากับแผ่นอกของเธอ ร่างกายของเธอควรถูกชายหนุ่มออกห่าง แต่เมื่อเขาเบียดร่างเข้ามาชิด สองมือที่ทาบกับอกกว้างกลับเลือกขยี้มือเข้ากับเสื้อตัวในของชายหนุ่ม

เพตราไม่สามารถขยับเขยื้อนร่างกายได้เลย เธอยอมสยบให้กับการบงการของชายหนุ่ม รู้ว่าเขามีอำนาจเหนือเธอในทุกด้าน ท่านชายฟลาเวียนเกลียดชังกับแก้มเนียนสวยซึ่งแดงปลั่งน่าหอม เขาสำรวจใบหน้าของเธอด้วยดวงตาไร้ความรู้สึก

ท่านชายฟลาเวียนเป็นนุรุษเย่อหยิ่ง วางตัวสูงส่งเหนือผู้คน แต่บางการกระทำของเขาก็ฉับไวรวดเร็วตรงข้ามกับการแสดงออกของเขา แม้กระทั่งเรื่องความสัมพันธ์ทางกายระหว่างเธอกับเขา เพตราก็ยังถูกเขากระชากเข้าสู่อ้อมแขนอย่างไม่ปรานี

เขาคือชายคนแรกของเธอ เป็นคนที่ได้ครอบครองพรหมจารีของเธอ แต่หญิงสาวก็ต้องเก็บงำเรื่องนี้เป็นความลับ เธอถูกส่งตัวออกจากวิหารลามาร่าในฐานะของหญิงพรหมจารี แต่ในตอนนั้นเธอจะบอกกับแม่เฒ่าเนร่าได้อย่างไรว่าร่างกายของเธอไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

“ท่านชาย”

เพตราพบว่าใบหน้าของชายหนุ่มพร่ามัว เขาเข้ามาใกล้เกินไปจนเธอต้องปิดตาลงพร้อมกับริมฝีปากรุ่มร้อนที่กดลงบนปากนุ่นเพื่อจวบเธอเต็มอารมณ์ปรารถนา

6 เธอกับเขาอยู่ใกล้กันก็เหมือนน้ำมันกับไฟ เพตราที่ไม่สามารถต้านทานแรงปรารถนาที่เธอเกิดความรู้สึกต่อท่านชายฟลาเวียน

“ฮือ...”

ปากนุ่มๆ ถูกเขาดจับจนแทบซ้ำ บนเตียงสองร่างเปลือยแนบชิดกันทุกสัดส่วนที่ใกล้ชิดกันได้ แต่ถึงร่างกายจะใกล้กันมากเพียงใด เพตราค็ารู้ดี สำหรับท่านชายฟลาเวียนแล้ว เธอเป็นได้แค่ความสุขฉาบฉวยทางกายชั่วคราวสำหรับเขาเท่านั้น

ก่อนหน้านี้เกิดอะไรขึ้นนะ หลังจากจุ่มพิตนั้น เธอก็ถูกเขารวบตัวเข้าไปในอ้อมแขน รู้ตัวอีกครั้งแผ่นหลังก็จมลึกลงบนที่นอนภายในห้องส่วนตัวหรูหราของท่านชายฟลาเวียน ขำรับใช้ได้รับคำสั่งห้ามรบกวน ถึงจะเห็นอะไรก็ต้องทำเป็นไม่เห็น

การแตะต้องหญิงพรหมจารีจากวิหารลามาร่าเป็นเรื่องต้องห้าม แต่ท่านชายฟลาเวียนก็ตั้งใจทำให้เธอเป็นของเขาเพื่อลบหลู่ความศักดิ์สิทธิ์ แต่เมื่อได้ครอบครองเธอ ความเย่อหยิ่งของเธอ บางครั้งก็มักจะถูกเกาะกุมด้วยความอ่อนหวานของเธอบ้างเล็กน้อย

“ท่านชาย...”

เสียงเธอหวานและนุ่มนวล มันดังผะแผ่วชิดกับริมฝีปากของเขา ท่านชายฟลาเวียนกดจูบลงบนปากนุ่มหนักๆ เมื่อได้จูบ เขาก็เปลือยตัวเคล้าคลึงปากนุ่มหนักหน่วง การจูบเธอเป็นเรื่องเฝ้าฝันใจ ปากจิ้มลิ้มนั้นมีแรงดึงดูดมหาศาล

“เพตรา”

“คะท่านชาย”

แขนนุ่มเกี่ยวกอดชายหนุ่ม ทรวงอกของเธอบัดนี้เข้ากับแผงอกกว้าง เพตราถูกเขาเซยคางขึ้น แม้ในยามที่ส่องร่างใกล้ชิด ถ้าหากใบหน้าของเธอไม่ถูกเขาสัมผัสด้วยมือหรือปาก หญิงสาวก็มักจะหาทางหลบเลี่ยงการสบตากับเขาอยู่เสมอ

“เธอจะอวยพรฉันไม่ใช่หรือไง”

ชายหนุ่มรวบร่างเธอขึ้นมาให้นั่งคร่อมอยู่บนตัวเขา เพตราเบิกตา

กว้าง นิ้วจิกลงบนไหล่กว้าง เมื่อชายหนุ่มกลายเป็นส่วนหนึ่งในตัวเธอ
ทีละนิด ท่านชายพลาเวียนเลื่อนมือลงไปรวบจับเอวเธอทั้งสองข้าง เขากด
ร่างหญิงสาวลงต่ำทีละนิด จ้องมองสีหน้าของเธอด้วยดวงตาร้ายกาจ

“ฮือ! อ่า...”

“นี่คือเสียงสวดอวยพรหรือไง”

ท่านชายพลาเวียนจ่อมร้ายกาจกำลังหาความสำราญจากการ
ก่อกวนแก๊งเธอสินะ แต่เพชรารู้เขาไม่ได้ ร่างกายของเธอถูกเขาควบคุมไว้
อย่างเฉียบขาด ท่านชายหนุ่มรู้ว่าจะเตะต้อเธอด้วยวิธีการแบบไหน เธอ
ถึงจะขาดการควบคุมอยู่ในอ้อมแขนของเขา

“มะ...ไม่”

“เอาสิ อวยพรให้ฉัน ฉันจะยอมฟัง”

ท่านชายพลาเวียนจับเอวเธอยกขึ้นเล็กน้อย เขาใช้ความแข็งแกร่ง
ของบุรุษขบงการเรือนกายของเธอ เพชรายกมือขึ้นปิดปาก เพื่อสะกดกลิ่น
ไม่ให้เสียงครางดังออกมา เรือนกายของเธออ่อนไหวต่อการครอบครอง
ของเขา

“ทำสิเพชร”

เพชรส่ายหน้าปฏิเสธ เธอปิดปากแน่นขึ้น เสียงที่ออกมา หญิงสาว
คงไม่สามารถกล่าวคำอวยพรต่อเขาได้ ร่างกายเธอถูกปลุกเร้าด้วยไฟพิศวาส
เร้าร้อนและหลงละเลิงอยู่ในวังวนเสนหา ปากหนุ่มจิ้มลิ้มคงทำได้แค่ปล่อย
เสียงครวญครางเท่านั้น

“อะไร ไม่เหรอ”

เขาหายใจแรงขึ้น ใ้ว่าสัมผัสที่เกิดขึ้นไม่สามารถสร้างแรงกระตุ้น
ต่อท่านชายพลาเวียนได้ แต่เขาสามารถควบคุมมันเอาไว้ภายใต้บุคลิก
เย็นชาแข็งแกร่งราวจนน่ากลัวของเขา

“เธอกำลังบกพร่องต่อหน้าที่รู้หรือเปล่า”

เพชรหอบหายใจ เสียงครางอ่อนหวานดังผ่านริมฝีปากออกมา

เมื่อท่านชายฟลาเวียนครอบครองเธอด้วยท่วงทำนองพิศวาสที่หนักหน่วง
ยิ่งขึ้น

“ฮือ! อา...ฮือ!”

ร่างแน่นน้อยของหญิงสาวลั่นสะท้านไปกับบทพิศวาสที่เขาบ่อนให้
เธอทำความรู้จัก รอยยิ้มเหยิ่มเกรียมของเขาปรากฏขึ้นบนมุมปากเล็กน้อย
แม่เฒ่าเนร่าจะรู้สึกยังไงนะ ถ้าเห็นเธอในสภาพนี้

เพชรามองตอบเขา ดวงตากลมโตเต็มไปด้วยประกายของการ
อื้อฉวน ร้องขอไม่ให้ชายหนุ่มกล่าวเรื่องนี้ออกไป ท่านชายหนุ่มจับเอว
เธอไว้ แต่อีกมือเลื่อนจากเอวบางคอดกิ่วขึ้นไปหาทรวงอกอวบอัด ด้วย
มือใหญ่แค่มือเดียว เขาเคล้าคลึงอกนุ่มสลบกันทั้งสองข้าง บีบคลั้นเหมือน
มันเป็นของเล่นส่วนตัวสำหรับเขา แต่มันก็เป็นของเขานั้นแหละ เพราะ
ตอนนี้เธอคือสมบัติที่เขาริบเอาเป็นของตัวเอง

“เธอกำลังบกพร่องต่อหน้าที่ไม่รู้หรือไง”

ท่านชายฟลาเวียนเอนตัวลงนอน จับตริ้งเพชรมาให้คร่อมทับอยู่บน
ตัวเขา หญิงสาววางมือลงบนแผ่นอกกว้าง ประคองร่างกายซึ่งกำลังอ่อนไหว
ด้วยความปรารถนาให้ตั้งตรง

“จะสวดอวยพรฉันไหม”

หญิงสาวส่ายหน้า ลดใบหน้าลงต่ำ ดวงตาคลอเคล้าด้วยหยดน้ำตา
เพราะความปรารถนาอันแรงร้อนกำลังเล่นงานร่างกายของเธออย่างรุนแรง

“นั่นครางแทนก็แล้วกัน”

คนโหดเหยิ่มใจดำ จับเอวเธอแล้วก็ยื่นฝ่ายบงการท่วงทำนองพิศวาส
ให้เป็นไปตามที่เขาต้องการ ร่างแน่นน้อยลั่นไหวราวกับไปไม่ได้ลม เสียงคราง
รัญจวนดังผ่านริมฝีปากไม่ขาดสายสาสมใจท่านชายฟลาเวียน

“ออกไปได้”

หัวใจของเพชรารวดแปลอบ เธอเหมือนกับของใช้ไร้ชีวิต เมื่อท่านชาย

ฟลาเวียนไม่ต้องการใช้ประโยชน์จากเธอ ชายหนุ่มก็จะผลักไสเธอออกห่างจากเขา เรียกว่าเธอสิ้นเท่าเล็กน้อย แต่หญิงสาวก็ต้องเลื่อนตัวลงจากเตียงของชายหนุ่มตามคำบัญชา

“รีบไป ฉันจะเตรียมตัวพักผ่อน”

“ค่ะท่านชาย”

เพตราต้องกัดฟันข่มความอาย เปลือยกายหยิบเอาเสื้อผ้าของเธอที่กระจายอยู่บนพื้น ตามเก็บทีละชิ้นขึ้นมาสวมจนเรียบร้อย หญิงสาวก็ย่อตัวลงทำความเคารพเขา เธอเซเล็กน้อย แต่ก็ยังสามารถทรงตัวไว้ได้ด้วยความอดทนหญิงสาวพาร่างอ่อนแรงออกมาจากห้องนอนของท่านชาย ฟลาเวียนสำเร็จจนได้

“ขอตัวก่อนนะคะ”

เธอกล่าวกับบาร์ตัน องครักษ์คนสนิทของท่านชายฟลาเวียน ซึ่งยืนอยู่ใกล้กับประตูหน้าห้องนอนของท่านชาย องครักษ์หนุ่มก้มศีรษะให้กับหญิงสาวเล็กน้อย และเมื่อเพตราหันหลังเดินจากไป เขาก็พยักหน้าให้ลูกน้องตามหญิงสาวไปเงียบๆ

หน้าที่ขององครักษ์ผู้นั้นก็คือเดินตามไปส่งเพตราจนถึงบ้านพักของเธอ ภายใต้ข้อบังคับ ห้ามให้หญิงสาวรู้ตัวเป็นอันขาด ภายในปราสาทของท่านชายฟลาเวียนกว้างขวางและหรูหรา นอกจากนี้ยังมีระบบรักษาความปลอดภัยที่ซับซ้อน ห้องพักของซาร์บิเซ่และองครักษ์ รวมถึงคนทำงานในปราสาท ก็แยกออกห่างจากตัวปราสาท ห้องพักของเพตราหากเดินเข้าไปที่บ้านพักของเธอก็ต้องใช้เวลาราวสิบห้าถึงยี่สิบนาที

หญิงสาวเดินช้าๆ กลับไปที่บ้านพัก เพราะเพตรามาจากวิหารลามารา เธอจึงได้รับสิทธิพิเศษ พักอยู่ในบ้านพักแบบหลังเดี่ยว ผู้ที่จะพักในบ้านพักแบบนี้จะต้องเป็นคนทำงานระดับหัวหน้าองครักษ์และรองหัวหน้าองครักษ์เท่านั้น ซึ่งก็มีแค่บาร์ตันกับจัสติน

เพตราพักอยู่ในบ้านที่ยกสูงจากพื้น นอกบ้านมีระเบียงสำหรับนั่งเล่น

ภายในบ้านมีห้องนอน ห้องน้ำ และห้องครัว เพตราอยู่ได้ไม่ลำบาก แต่บ้านที่ท่านชายเลือกให้เธอพัก ก็เป็นบ้านหลังที่ไกลที่สุดจากบ้านพักแบบเดียวกันที่มีอยู่

“อีกนิตเดียวเพตรา”

หญิงสาวเหนื่อยกายเหลือเกิน แต่เธอก็ต้องเดินกลับไปบ้านพักจนได้ ไม่อย่างนั้นเธอก็คงไม่ได้พักเสียที เพตราพาตัวเองกลับไปจนถึงบ้านพักสำเร็จ เมื่อเธอเปิดประตูเข้าไปในบ้าน ก็เป็นเวลาเกือบตีสามครึ่งแล้ว และตอนเจ็ดโมงเช้า เธอก็ต้องเตรียมตัวพร้อมและไปรอท่านชาย ฝ่าเวียนที่ตัวปราสาท หญิงสาวเดินเข้าไปอาบน้ำ และเมื่อเธอเตรียมตัวเสร็จเรียบร้อย ทั้งตัวลงบนเตียง เพตราก็หลับแทบจะทันที

3

เหมือนจะหึงหวง

“สวัสดิ์ครับเพพ”

เพตราหยุดเดิน หญิงสาวกำลังจะไปที่ตัวปราสาทเพื่อทำหน้าที่ของตัวเอง บุรุษที่เดินมาทักเธอเขาเป็นเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งของเธอ เพตราให้เกียรติเขาเป็นแบบนั้นเพราะเขาทำงานในปราสาทมหาศาลของท่านชาย ฟลาเวียนเหมือนกัน

หญิงสาวไม่ใช่คนถือตัว เพตราไม่เคยบิปรากบอกคนอื่นว่าเธอเป็นใคร มีฐานะทางครอบครัวแบบไหน รวมถึงไม่เคยอวดอ้างอีกด้วยว่าเธอเป็นน้องสาวของแสนอักษร หลานสะใภ้ของราชวงศ์มาร์ลโคเซนเต้ หญิงสาวยิ้มให้กับเพื่อนร่วมงานของเธอ

“สวัสดิ์ค่ะแม็ค”

รอยยิ้มบริสุทธิ์ของเพตราทำให้แม็คเคลิ้มไปกับความงามของเธอช่างน่ารักน่าใคร่ การวางตัวที่เป็นมิตรแต่ไม่เปิดโอกาสให้เขาใกล้ชิดทำให้แม็คเกรงใจเพตรา แต่เขาก็มีความสุขที่ได้พูดคุยทักทายกับเธอบ้าง เพื่อเฝ้ารอวันที่หญิงสาวอาจจะใจอ่อนหยิบยื่นมิตรภาพให้เขามากกว่าที่เขา

ได้รับในตอนนี้

“กำลังจะไปทำงานหรือครับ”

“ค่ะ” เพตราตอบสั้นๆ แต่มีรอยยิ้มบนริมฝีปาก หญิงสาวไม่ใช่คนช่างพูด ในสายตาของแม็ค หญิงสาวเปรียบเสมือนกับนางฟ้าที่มีตัวตนจริงๆ เขามีความสุขกับการได้แอบมองและพูดคุยกับเธอ แม้จะเป็นเพียงแค่การสนทนากันด้วยบทสนทนาธรรมดาก็ตาม

“ผมกำลังจะเดินไปทางนั้นเหมือนกัน ผมเดินไปส่งนะครับ”

“ค่ะแม็ค”

“เชิญครับ”

แม็คทำหน้าที่ดูแลคนทำงานในปราสาทราชาในระดับหัวหน้า เขาสุภาพเป็นมิตรที่ดี และเพตราก็ชอบพออัธยาศัยของเขาในสถานะของเพื่อนร่วมงาน

“หน้าตาคุณดูเหนื่อยนะครับเพพ”

“คงเพราะกลางคืนฉันนอนไม่ค่อยหลับค่ะ”

เพตราตอบแล้วก็ยิ้มเล็กน้อย เธอหลีกเลี่ยงการพูดถึงสาเหตุของการไม่นอน ยอมรับผิดเป็นคนที่ไม่หลับเสียเอง

“ลองดื่มนมอุ่นๆ ก่อนนอนสิครับ”

“ขอบคุณค่ะ”

เพตราหันไปตอบคำถามแม็ค ชายหนุ่มเดินไปหยุดยืนข้างหน้าเธอ เขาหันหน้าเข้าไปหาเพตรา ทราบว่าสามารถส่งเธอได้ถึงตรงนี้เท่านั้นก่อนจะเข้าไปเขตที่ใกล้กับตัวปราสาทมากกว่านี้

“คงต้องแยกกันตรงนี้นะครับ”

“ค่ะแม็ค ขอให้วันนี้เป็นวันที่ดีสำหรับคุณนะคะ”

เพตรายิ้มส่งให้แม็ค เป็นรอยยิ้มเหมือนที่เธอยิ้มให้คนทั่วไป แต่แม็คก็เผลอต้มองอย่างเคลิบเคลิ้มจนลืมถอนสายตากรางหน้างาม

“อะไรวะ!”

แม่ค้ำรามออกมา เพตราอุทานเสียงเบาแล้วก็ยกมือขึ้นปิดริมฝีปาก เพื่อกลั้นเสียงไม่ให้ดังมากกว่านั้น เพราะการส่งเสียงดังเป็นเรื่องไม่สุภาพ มีลูกธนูพุ่งผ่านหน้าแม่ค้ำกับเพตราคั่นกลางระหว่างทั้งคู่ แม่ค้ำหันไปมอง จุดหมายของลูกธนู

ห่างจากจุดที่เขากับเพตรายืนมีเป้าวงกลมตั้งอยู่ ลูกธนูปักลงตรงกลางเป้าอย่างแม่นยำ ชายหนุ่มหันหน้าไปอีกฝั่ง และโทะชะของแม่ค้ำก็ลดระดับลงอย่างรวดเร็วเมื่อมองเห็นบุรุษที่นั่งโดดเด่นเป็นสง่าอยู่บนหลังอาซาคุใจสีขาว

ท่านชายฟลาเวียนอยู่ในชุดขี่ม้าสีขาว สวมทับด้วยเสื้อนอกสีน้ำเงินเข้ม ขับนั้่นเรือนกายให้ยิ่งโดดเด่นสูงสง่า ด้านหลังของท่านชายคือองครักษ์คู่ใจ คนสนิททั้งสองคนที่อยู่บนหลังอาซาคุตัวใหญ่สีน้ำตาลเข้ม แม่ค้ำโศคติที่มีโอกาสได้เดินมาส่งเพตรา แต่เขาก็โศคร้ายกะทันหันเมื่อต้องพบกับเจ้าของปราสาทาธาซา

“ท่านชาย”

แม่ค้ำรีบหันตัวไปหาท่านชาย ไค้งด้วยกมือขึ้นทาบเข้ากับหน้าอกเพื่อทำความเคารพต่อเจ้านายสูงศักดิ์ของปราสาทาธาซา ท่านชายฟลาเวียนลดคันธนูในมือลงซ้าๆ ดวงตาที่มองไปยังแม่ค้ำราบเรียบไร้ความมริฐัก

“มาจับกันตรงนี้มันอันตรายฐู่ไหม”

ชายหนุ่มกล่าวเสียงเรียบ แม่ค้ำยังคงก้มหน้า การสนทนากับผู้สูงศักดิ์เขาจะงยหน้าเพื่อจับจ้องใบหน้าของอีกฝ่ายไม่ได้

“ไม่ใช่ครับท่าน ชายผมกับเพพบังเอิญเจอกันครับ”

แม่ค้ำไม่ต้องการให้เพตราเดือดร้อน แม่จะเกรงกลัวท่านชายฟลาเวียน แต่เขาก็ยังอยากยึดอกปกป้องเธอ ท่านชายหนุ่มเหยียดยิ้มตรงมุมปาก

“ไม่ใช่ฐุระของฉันทที่จะต้องเชื่อ แต่บริเวณนี้คือที่ซุ่มขีม้ายิงธนูของฉันท จะทำอะฐุ่ไรก็ควรระวัง”

“ขออภัยครับท่านชาย”

“ครั้งนี้ฉันจะให้ภัย”

ท่านชายฟลาเวียนทำตัวเป็นคนใจกว้างแสดงความเมตตาต่อแม็คค ในตอนที่เพตรายื่นกัมหน่ามึงกลัวเขาจนหัวใจแทบหยุดเต้น ท่านชาย ฟลาเวียนเหมือนกำลังโกรธมาก แต่เธอไม่ทราบว่าเขาโกรธเรื่องอะไร แต่ ความโกรธนั้นอาจถูกระเบิดใส่เธอหลังจากนี้

“ขอบคุณสำหรับความกรุณาครับท่านชาย”

“แล้วนายไม่รู้หรือยังไม่ว่าเพตราเป็นคนจากวิหารลามาร่า”

“ทะ...ทราบครับท่านชาย”

“งั้นก็ควรรู้เรื่องกฎที่ไม่ควรยุ่งวุ่นวายกับสตรีพรหมจารีจากวิหาร ลามาร่าด้วยใช่ไหม”

“ครับท่านชาย”

สตรีพรหมจารีของวิหารลามาร่าคือสตรีต้องห้าม แต่เพตราคือสตรี ซึ่งไม่ได้มอบตัวเข้าสู่วิหารลามาร่าตลอดชีวิต จากการพูดคุย เธอมาเพื่อ ไร่เรียนและฝึกฝนการเป็นกุลสตรีผู้เพียบพร้อม เธอไม่ใช่สตรีที่จะอยู่ใน วิหารลามาร่าไปจนวันตาย แม็คคจึงคิดว่าตัวเองมีโอกาที่จะทำคะแนน สร้างความประทับใจ เมื่อเธอหมดหน้าที่จากวิหารลามาร่าก็หวังว่าเธอจะให้ โอกาสเขาได้เป็นมากกว่าเพื่อนร่วมงาน

“ควรรู้แน่ว่าต้องทำตัวยังไง”

“ครับท่านชาย”

“ไปได้แล้ว”

“ผมขอตัวก่อนครับ”

การตอบรับก็เหมือนเป็นการยอมรับกลายเป็นว่าแม็คคจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับ เพตราอีก ถ้าไม่อย่างนั้นแล้วแม็คคก็อาจจะเดือดร้อน แม็คคทำความเคารพ ท่านชายฟลาเวียนอีกครั้งก่อนเดินจากไป ท่านชายคงไม่ต้องการให้เกิดเรื่อง ไม่ดีขึ้นในระหว่างที่เพตราอยู่ในความดูแลของท่านชาย

ตัวของแม็คคเองก็ต้องหักห้ามใจไม่ปล่อยให้ตัวเองเข้าไปยุ่งกับหญิงสาวอีก

คราวนี้เขาอาจได้รับโทษเพราะได้รับปากท่านชายแบบอ้อมๆ ไปแล้วว่าเขาจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเพชรฯ แม็คต้องรู้หน้าที่ของตัวเอง เมื่อแม็คจากไปท่านชายฟลาเวียนก็เลื่อนสายตาไปยังเพชรฯ

“เพชรฯ”

“คะท่านชาย”

หญิงสาวยืนตรงก้มหน้าลงมองพื้น เผื่อรอคำบัญชาจากท่านชายฟลาเวียน เธออาจถูกลงทัณฑ์ที่เดินมากับแม็คก็ได้ เพชรฯทราบว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเธอสามารถเป็นเรื่องผิดโดยที่ท่านชายไม่จำเป็นต้องมีเหตุผล เมื่อเธออยากลงทัณฑ์เธอก็ต้องก้มหน้ายอมรับ

“ตามไปพบฉันด้วย”

“คะท่านชาย”

เพชรฯเกิดความหวาดกลัวในอก เธอจะถูกท่านชายตั้งข้อหาอะไรอีกหนอ หญิงสาวยืนรอส่งท่านชายกระทั่งท่านชายกับองครักษ์ทั้งสองความม้าผ่านหน้าเธอไป

“จะทำยังไงดีล่ะเพพ”

เพชรฯถามตัวเองแล้วก็ได้คำตอบ เรื่องเกี่ยวกับท่านชายฟลาเวียนใครจะช่วยเธอได้ เขาคือผู้ยิ่งใหญ่มีอำนาจมากที่สุดในปราสาทบาธาซา บางครั้งเธอก็อยากเข้มแข็งมากกว่านี้ กลัวเขาให้น้อยลงกว่านี้ แต่ทั้งหมดก็เป็นได้แค่ความคิดที่เพชรฯยังไม่กล้าทำ

“ขอโชคชะตาจงคุ้มครองฉันด้วยนะคะ”

เพชรฯกล่าวคำวิงวอนต่อโชคชะตา ซึ่งถ้าหากคนที่เพิ่งความม้าผ่านหน้าเธอไปได้ยิน เขาจะต้องโมโหจนควั่นออกหูแน่นอน

“อาบน้ำให้ฉัน”

บทลงทัณฑ์ของท่านชายฟลาเวียนทำให้เพชรฯต้องยืนนิ่งอยู่กับที่ หญิงสาวเผลอตบตัวเองหน้าขึ้นมองเจ้าของคำสั่งเหมือนไม่แน่ใจว่าเธอหลุด

หรือเปล่า

“ไม่ได้ยินหรือไง”

“ตะ...ได้ยินแล้วค่ะ”

คำบัญชาของท่านชายฟลาเวียน ต่อให้เธอคิดว่าเป็นเรื่องไม่สมควร เพตราาก็ไม่มีสิทธิ์ออกความคิดเห็น หรือต่อให้เธอกล้าที่จะพูดมันออกไป โทษของเธอก็คงถูกทบทเท่าทวีขึ้นจากเดิมเป็นแน่

“ก็ทำสิ”

หน้าที่ปรนนิบัติท่านชายอาบน้ำเป็นหน้าที่ของข้ารับใช้ แต่ในเมื่อท่านชายต้องการใช้งานเธอเยี่ยงทาสรับใช้ เพตราก็ต้องก้มหน้าทำ

“ค่ะท่านชาย”

“ก็ทำสิ”

เพตราลอบมองชายหนุ่มแล้วก็เดินตามเขาเข้าไปในห้องแต่งตัว หญิงสาวเคลื่อนไหวกายแหล่ซ้อยเข้าไปหาท่านชายฟลาเวียน คงเพราะเธอทำอะไรซักอย่างไม่ทันใจเขา แขนทรงอำนาจจึงยื่นมาตวัดรัตรอบเอวกระซอกตัวเธอเข้าไปชิด

“ท่านชาย...”

นัยน์ตาใสแจ้วแว่งแววตื้นกล้วที่ท่านชายฟลาเวียนชอบเรียกว่า นัยน์ตาลูกกวางน้อยในใจมองเขาอย่างหวาดหวั่น

“ทำความผิดหรือไงถึงกล้ว”

เพตราจะตอบอย่างไรดีหนอถึงจะถูกใจเขา หากตอบออกไปแล้วไม่ถูกใจเป็นต้องถูกเพิ่มโทษอีกแน่ แต่เธอหายใจแรง หากทำให้ท่านชายฟลาเวียนหงุดหงิดก็สามารถกลายเป็นเรื่องใหญ่ได้

“ตอบฉันเพตรา”

เขาดันคางเธอขึ้นสูง เพตราไม่มีโอกาสหลบเลี่ยงการสบตากับชายหนุ่ม ภายในดวงตาคู่สวยเต็มไปด้วยความหวาดกลัวและประกายของการอ้อนวอน

“มองแบบนี้ทำไม”

เห็นเขาเป็นญาติพี่ปีศาจหรืออย่างไรถึงได้แสดงท่ากั้วเกรงเหลือเกิน ที่กับคนอื่นเป็นต้นว่าแม่ค เพตรากลับกล้าที่จะเงยหน้ามองอีกฝ่ายแล้ว ส่งยิ้มให้เสียหวานหยดย้อย ท่านชายปลาเวียนมีความซุ่มเคื่องอัดแน่นอยู่ในอก เป็นโทษที่เขายังค้นหาสาเหตุไม่พบ

“ท่านชายขา”

“คิดจะขอความเมตตาหรือไม่”

เพตราจนปัญญาที่จะทำให้ชายหนุ่มปราศจากความซุ่มเคื่องต่อเธอ ตั้งแต่พบกับท่านชายปลาเวียนไม่เคยมีสักวันที่เขาจะไม่ดูเธอ

“คะท่านชาย”

หญิงสาวยอมรับ เธอต้องการขอความเมตตาจากเขา แต่เหมือนว่าความเมตตาที่ไม่มีเหลือไว้สำหรับเธอ

“พูดมากนัก”

“ขออภัยคะท่านชาย”

เพตรากลายเป็นคนพูดมากไปเสียแล้ว ทั้งที่ในแต่ละวันเธอกล่าวาจาแทบนับคำหรือนับประโยคได้ด้วยซ้ำ

“รีบทำหน้าที่ของเธอสิ”

“ท่านชายคะ แต่ว่า...”

“หรือเธอคิดจะขัดคำสั่ง”

“ดิฉันไม่กล้าหรอกค่ะ”

“แล้วที่ทำอยู่คืออะไร”

“เรื่องของเรา...”

“เรื่องของเราทำไม”

เพตราอีกอักล่ำปากใจที่จะพูดถึงความสัมพันธ์ใกล้ชิดของทั้งคู่ ด้วยเธอรู้ว่าเรื่องนี้ต้องถูกเก็บเป็นความลับ

“อาจมีข่าวลือที่ไม่ดีนะค่ะ เพราะดิฉันกับท่านชายอยู่ในห้องนี้กัน

สองคน”

“คนที่ทำงานให้กับฉันรู้ตัวว่าควรต้องปฏิบัติตัวยังไง เพราะถ้าไม่รู้ตัว ฉันก็จะไม่มีความปรานีมอบให้”

“ค่ะท่านชาย”

เพชรากล้าซัดขวางชายหนุ่มแค่นั้นเมื่อเขาตอบกลับมาแบบนี้ เธอก็ต้องยอมรับการตัดสินใจของเขา หญิงสาวขยับตัวเล็กน้อย แต่อ้อมแขนของท่านชายฟลาเวียนก็รัดอ้อมอยู่รอบเอวเธอ

“จะไปไหน”

“เอ๋อ...จะถอดเสื้อผ้าให้ท่านชายค่ะ”

“งั้นก็จงทำหน้าที่ของเธอ”

ท่านชายฟลาเวียนยอมคลายอ้อมแขน เพชรวางมือลงบนแผ่นอกของชายหนุ่ม เธอเลื่อนมือเข้าไปหากระดูกสันหลังของเขาแล้วปลดมันด้วยนิ้วที่สั้นเล็กน้อย

“จะสั้นไปถึงไหน”

“ขอภัยค่ะท่านชาย”

“เลิกแสร้งทำตัวไร้เดียงสาเสียที เธอเปลือยกายนอนกับฉันมากี่ครั้งแล้วเพชร”

คำถามของเธอเปรียบเสมือนคมมีดที่แทงความรู้สึกอ่อนหวานของเธอ แต่ถึงอย่างนั้นเพชรก็ยังลอบมองเขาด้วยความรู้สึกเสนาหา เธอไร้เดียงสาแม้กระทั่งในเวลาที่ถูกรอคอยครั้งแรก กระทั่งถึงตอนนี้เธอก็ยังเกิดทวนเขา

เขาเป็นผู้ชายคนแรกของเธอ เพชรไม่คิดจะให้บุรุษผู้ใดซ้ารอยเขา เธอแอบมอบหัวใจของเธอให้กับเขา ภายใต้ความไร้เดียงสาและอ่อนหวานของเธอ เพชรกลับมีความเข้มแข็งที่ซ่อนลึกอยู่ในหัวใจ เธอรู้ว่าท่านชายฟลาเวียนไม่ต้องการเธอในชีวิตเขาตลอดไป

หญิงสาวยอมรับความล้มพันธ์ชั่วคราวที่ได้รับจากเขา บางครั้ง

ความรู้สึกของหัวใจเป็นเรื่องที่ไม่สามารถอธิบายได้ด้วยเหตุผล เพตราเองก็ไม่ต้องการให้ทุกคนเข้าใจเธอ ถึงเธอจะเกรงกลัวท่านชายฟลาเวียน แต่การได้ใกล้ชิดเขาก็ทำให้เธอมีความสุขอยู่ลิ้มๆ ในหัวใจ

‘เขาไม่ใช่คนที่เราจะครอบครอง’

หากไม่ได้รับโอกาสให้ใกล้ชิด เพตราคงไม่มีโอกาสได้สัมผัสกับความรู้อ่อนหวานในหัวใจแบบนี้เช่นกัน เธอเพิ่งได้เรียนรู้ ความรู้สึกของมนุษย์ไม่จำเป็นต้องมีเหตุผล ก็แค่ต้องการรู้สึกเท่านั้น

“ขออภัยค่ะท่านชาย”

เธอไม่กล่าวต่อให้มากความ มือขานุ่มจัดการกับเสื้อบนตัวของท่านชายฟลาเวียน แม้จะเปลือยกายอยู่กับเขาจนนับครั้งไม่ได้แล้ว แต่เธอก็ยังประหม่าที่ต้องเห็นร่างเปลือยของเขา

“เร็วกว่านี้ได้ไหม”

“ค่ะท่านชาย”

ท่านชายฟลาเวียนลดใบหน้าลงต่ำเล็กน้อย เขาได้กลิ่นหอมอ่อนๆ จากสตรีที่กำลัง่วนกับการปลดกระดุมเสื้อให้เขา

“เร็วกว่านี้”

“ค่ะท่านชาย”

เพตราเร่งมือจนนิ้วเธอไม่มีเวลาลิ้น ท่านชายฟลาเวียนจับจ้องการเคลื่อนไหวของนิ้วขาวเนียน รับการปรนนิบัติจากเธอด้วยอารมณ์ที่บ่งบอกได้ยากว่าเขาอารมณ์ดีหรือร้าย

“เมื่อไรจะเสร็จ”

“ใกล้แล้วค่ะท่านชาย”

ท่านชายฟลาเวียนไม่ใช่คนช่างพูด แต่วันนี้เขาพูดกับเธอติดต่อกันหลายประโยค ถึงเสียงนั้นจะราบเรียบ แต่ก็ทำให้เพตราทั้งประหม่าและแอบมีความสุขที่ได้ยินเสียงของเขามากกว่าการถูกเขาจับจ้องด้วยนัยน์ตาคมดู

“เสร็จแล้วค่ะ”

“ก็ถอดสิ”

ท่านชายฟลาเวียนทำเสียงเหมือนกำลังเบือนหน้ายแสร์จ สำหรับเพตราคือเพิ่งปลดกระดุมเสื้อของเขาจนครบตลอดแนวของสามเสื้อเท่านั้น

“หยุดอยู่ตรงนั้น”

คำบัญชาดังผ่านริมฝีปากของบุรุษที่นั่งอยู่ในอ่างอาบน้ำขนาดใหญ่ มันสมควรถูกเรียกว่าสระว่ายน้ำที่ถูกละทิ้งไว้ในห้องอาบน้ำของท่านชายฟลาเวียน ห้องอาบน้ำนี้จะมีอ่างหรือสระอาบน้ำสองขนาดคือขนาดเล็กและขนาดใหญ่ ขนาดเล็กของอ่างอาบน้ำนั้นก็ยังสามารถลงไปอาบกันได้มากกว่าห้าหรือหกคน

ท่านชายฟลาเวียนยืนเอนร่างกับขอบของอ่างอาบน้ำ พาดลำแขนขึ้นไปกับขอบอ่างขนาดใหญ่ ดวงตาจ้องไปยังเรือนกายขาวฟ่องของสตรีที่เดินกระมิดกระเมี้ยนมายังอ่างอาบน้ำ

มีบันไดเชื่อมลงมาจากตัวอ่าง เพตราจะต้องก้าวลงบันไดทีละขั้นโดยมีดวงตาของท่านชายฟลาเวียนสำรวจรูปโฉมของเธอไม่ว่างตา เพตราแกล้มแดงจัดสีแดงระเรื่อลามลงไปถึงลำคอ หญิงสาวยกมือขึ้นกอดอกเพื่อปกปิดอกอวบใหญ่

มันกลมกลิ้งเป็นสีชมพูอมชมพูตัดกับยอดดอกสีหวานราวกับสีของกลีบกุหลาบสีแดง ท่านชายฟลาเวียนใช้สายตาค้างจ้องอิริยาบถเขินอายของเธอด้วยใบหน้าเรียบเฉยแต่ไม่ปราณี สั่งให้หญิงสาวรีบก้าวลงมาจากอ่างอาบน้ำ

“เพตรา”

“คะท่านชาย”

“เอามือลง”

เขาช่างอำมหิตต่อเธอเหลือเกิน มือที่ช่วยปกปิดร่างกายของเธอ

พื้นที่เพียงเท่านั้นท่านชายฟลาเวียนยังไม่อนุญาตให้เธอปกปิดมันต่อ
สายตาเขา

“หะ...ท่านชายคะ”

“หรือจะขัดคำสั่ง”

คิ้วเข้มเล็กขึ้น ท่านชายฟลาเวียนกล่าวเตือนแม่เรื่องสถานะของ
เพตรา แต่ชายหนุ่มกลับไม่สนใจที่จะให้เกียรติเธอในฐานะสตรีพรหมจารี
จากวิหารลามาร่า ริมฝีปากของเขาเหยียดยิ้มเย้ยหยันเล็กน้อย คนที่มัน
คิดว่าเธอยังเป็นหญิงพรหมจารีก็จะปฏิบัติต่อเธอแบบนั้นไปเถอะ ในเมื่อ
เขารู้ว่าเธอไม่ใช่ ท่านชายฟลาเวียนจึงไม่ใส่ใจที่จะปฏิบัติต่อเธอแบบนั้น

“ดิฉันไม่กล้าคะ”

“งั้นก็ทำตามคำสั่งของฉัน เพตรา”

เพตราลดมือลงต่ำซ้าๆ เปิดเผยให้เห็นร่างขาวเนียนทุกสัดส่วน
ท่านชายฟลาเวียนพิจารณาอย่างจริงจัง เขามีคำถามในใจ การได้เห็นเธอ
กับแม่คทำให้เขาหงุดหงิดอยู่บ้าง และต้องการตรวจสอบสมบัติส่วนตัว
ของเขา

เพตราซื้อสัตย์ไว้เพียงสาวอย่างที่แสดงออกจริงหรือไม่ เธอไม่ได้
ปล่อยตัวไปกับแม่คใช่หรือไม่ คำถามนี้เป็นคำถามที่ท่านชายฟลาเวียน
ต้องการหาคำตอบ ชายหนุ่มไล่สายตาจากใบหน้างามผ่านเรือนกายของ
เธอทุกสัดส่วนที่มองเห็นได้

“เดินลงมาหาฉัน”

คำสั่งเฉียบขาดไม่อนุญาตให้เพตราขัดขวางคำสั่งนั้น แต่ต่อให้เขา
อนุญาตเธอก็คงไม่กล้าอยู่ดี เพราะท่านชายฟลาเวียนอาจเปลี่ยนใจหาเรื่อง
ลงทัณฑ์เธอก็เป็นได้ เพตราผลอยกมือขึ้นทำท่าจะกอดอก แต่เสียงคำราม
เตือนผ่านลำคอแกร่งทำให้เธอต้องปล่อยแขนลงตามเดิม

หญิงสาวเดินลงบันไดจนเรือนกายบางส่วนเปียกน้ำในอ่างลงที่ละนิด
เธอเดินลงไปหาท่านชายฟลาเวียนกระทั่งไปหยุดยืนตรงหน้าชายหนุ่ม เขา

คว่ำร่างเธอไว้แล้วก็ดึงหญิงสาวเข้าไปขีดร่างเปลือยแข็งแกร่ง ทรวงอกอวบอัด เบียดชิดเข้าไปหาแผงอกกว้าง

ตัวเขาใหญ่มากสามารถบดบังเรือนกายของเธอจนมิด เขาจับเธอ หมุนตัวให้หญิงสาวไปอยู่ฝั่งที่เป็นขอบของอ่างอาบน้ำ ท่านชายปลาเวียน ลดใบหน้าลงเพื่อสำรวจहार่องรอยบนผิวขาวเนียนเปล่งปลั่ง หากถามว่า เขาหวงเธอหรือไม่ ท่านชายหนุ่มคงเมินเฉยที่จะตอบคำถามข้อนี้

แต่ด้วยนิสัยของท่านชายปลาเวียน เขาไม่ชื่นชอบการใช้ของสิ่งใด ก็ตามร่วมกับผู้อื่น แม้กระทั่งผู้หญิง เมื่อเขาใช้งานสตรีนางใด พวกเธอจะต้องมีเขาคนเดียว แต่ถ้าหากเขาเบื่อ เธอคนนั้นจะยอมอยู่ในฮาเร็มของเขา อย่างสุขสบายตลอดไป หรือจะทำเรื่องขอออกจากฮาเร็มพร้อมกับเงิน ก้อนโต ท่านชายก็ไม่หวงห้าม

“นี่รอยอะไร”

“อู๊ย! ท่านชายคะ”

เขายกตัวเธอขึ้นสูง เพตราวางมือลงบนบ่ากว้าง ใบหน้าของท่านชาย ปลาเวียนเลื่อนไปยังรอยแดงเหนือทรวงอกขาวผ่องซึ่งตุ่มแต่งอย่างงดงาม

“ฉันถามไฉนได้ไหม”

“รอยจูบค่ะ”

เพตราแค้นแดงจัด ท่านชายปลาเวียนขมวดคิ้วเข้าหากัน ใบหน้าของเขาเรียบเฉย แต่ประกายในดวงตากลับอำมหิตขึ้นทุกขณะ

“ใครทำ”

เพตราไม่ได้สังเกตเสียงคนถามเลย ยิ่งเสียงของเขาเย็นยะเยือก มากเท่าไร ความน่ากลัวก็ยิ่งเพิ่มขึ้นเท่านั้น หญิงสาวสบตากับเขาแล้วก็ เหมินหลบอย่างขวยเขิน

“ท่านชายทำค่ะ”

“ฉันเธอ”

ความตึงเครียดที่ขมวดเป็นเกลียวในความคิดของท่านชายค่อยๆ

บรรเทาเกลียวที่ขมวดเข้าหากันจนตึงเปรี๊ยะในระหว่างที่รอคำตอบจากเธอ
“ฉันทำเมื่อไร”

ริมฝีปากรุ่มร้อนกดลงบนรอยแดงนั้น เพตราเผลอต้มจืดมือลงบน
บ่าของชายหนุ่มในขณะที่ร่างแน่นน้อยถูกเขากอดรัดแน่นขึ้น

“เมื่อคืนค่ะ”

นัยน์ตาลูกกวาวของเพตราทอประกายช่วยเขิน ท่านชายฟลาเวียน
โหม้มือหน้าเข้าไปหาเธอ จรดจมูกและปากลงบนแก้มเนียน

“ท่านชายคะ”

เพตราเรียกเขาเสียงหวานนุ่ม เธอเขินจนแก้มแดงจัดลงไปถึงลำคอ
ระหง หญิงสาวถือวิสาสะซุกหน้าเข้าไปหาชอกคอของชายหนุ่ม

“ฉันอนุญาตให้ซบหรือยัง”

คำถามเยอหยิ่ง แต่มือที่อยู่ใต้น้ำกำลังสัมผัสเรือนกายของเธอปลุก
เร้าให้เธอรับรู้ถึงความปลอดภัยของเขา ท่านชายฟลาเวียนไม่ต้องการแค่
ให้เธอปรนนิบัติอาบน้ำให้เขาอย่างเดียวแน่นอน

“ยังค่ะ”

ถึงเขายังไม่อนุญาตเพตราก็ขอซบไว้ก่อน เธอเขินจนไม่รู้จะทำตัว
อย่างไรต่อหน้าเขาดี ไม่เคยมีเลยสักครั้งที่เธอจะหำใจไม่ให้หวั่นไหวไปกับ
เสน่ห์ร้อนแรงของท่านชายฟลาเวียน เขามีบุคลิกเยือกเย็นเหมือนน้ำแข็ง
แต่แฝงไว้ด้วยความเร้าร้อนที่หญิงสาวอธิบายไม่ได้

ท่านชายฟลาเวียนไม่ได้ผลักไสหญิงสาวออกห่าง เขายังคงกอดรัด
ร่างเธอไว้ในอ้อมอก และเพื่อให้เขากอดเธอสบายขึ้น ชายหนุ่มก็เลยรั้งตัว
เธอขึ้นสูงอีกนิดจนเท้าลอยพ้นจากพื้นของอ่าง เพตราซบหน้าแนบแก้ม
ของชอกคออบอุ่น

มือขาวเนียนอีกข้างวางหาอยู่บนบ่าของเธอ ท่านชายฟลาเวียนลูบไล้
ผิวเนียนใต้น้ำ เธอตัวเล็กแต่เนื้อตัวอวบอัดกดพอดีกับอ้อมแขน ผิวหนุ่ม
ตัวหอมบอบบาง ซึ่ย้ายแต่ก็ตอบสนองความต้องการทางกายของเขาได้

ถึงใจยิ่งกว่าผู้หญิงทุกคนที่เขาเคยมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งด้วย
“เป็นอะไร”

เขาถามเหมือนแก๊งค์ทั้งที่ต้องรู้คำตอบถึงสาเหตุที่เธอหายใจแรงขึ้น
มือใหญ่สากกร้านของท่านชายเคล้นคลึงสองเต้าขาวผ่องของเธอสลับกัน
ไปมา เขารวบจับมันเอาไว้ นวดเฟ้นหนักมือหญิงสาวจิกนิ้วลงบนปากกว้าง
ริมฝีปากกดลงบนผิวลำคอของชายหนุ่ม

“อา...”

เสียงครางหวานๆ ดังผ่านริมฝีปากจิ้มลิ้มแผ่วเบา ท่านชายฟลาเวียน
ยอมรับว่าเขาชอบจูบเธอ ปากนุ่มที่จูบเมื่อไรก็หวานละมุนจนเขาเคลิ้ม
ลิ้มตัวจูบนานทุกที

“ทะ...ท่านชาย”

เพตราขยับตัว หญิงสาวหมุนตัวหันไปคว่ำจับขอบของอ่างอาบน้ำ
ท่านชายฟลาเวียนยอมปล่อยแต่เขาตามไปประกบด้านหลัง มือใหญ่สอดไป
ด้านหลังยกขึ้นครอบครองสองปทุมกันเต่งตึง รอยยิ้มร้ายกาจปรากฏขึ้น
บนริมฝีปากชั่วเสี้ยววินาทีก่อนจะเลื่อนหายไป

“ทะ...ท่านชายขา”

“จะเรียกฉันอีกนานไหม”

“ฮือ! ฮือ!”

ร่างกายของเพตราสั่นระริกด้วยความปรารถนา ไบหน้าแดงกำของ
เธอไม่ใช่แค่เขินอาย แต่ยังร้อนเพราะอารมณ์เร้าร้อนที่ท่านชายฟลาเวียน
ปลุกมันขึ้นมา ริมฝีปากของเธอเตี้ยหุบเตี้ยอ้าออกจากกันเหมือนคน
ทรมาน

สองมือเกาะหนึบอยู่กับขอบอ่างอาบน้ำ ทรวงอกของเธอเซ็ดซัน
อย่างมีชีวิตชีวาอยู่ภายใต้ฝ่ามือของชายหนุ่มยามที่นิ้วหัวแม่มือของเขาปิด
เบาๆ ลงบนยอดอก หญิงสาวก็ถึงกับสะดุ้งทั้งตัว เพตราไม่เป็นตัวของ
ตัวเองอีกแล้ว

หญิงสาวเอนศีรษะพิงกับแผ่นอกของเขา ท่านชายรูปร่างกำหนัดนาง
เขาจูบหน้าผากเธอแล้วก็เลื่อนใบหน้าลงต่ำ ก่อนประกบปากลงบนปากนุ่ม
เพตราเผยอปากรับเอาปากร้อนๆ ของเขา หญิงสาวเบี่ยงหน้ามาด้านข้าง
เพื่อให้เขาจูบเธอได้ถนัดยิ่งขึ้น

ปากนุ่มหวานกำลังคลอเคลียกับปากร้อนผ่าว มีอบางยกขึ้นทาบเข้ากับ
กับซีกแก้มของท่านชายสูงศักดิ์ มีอ่อนนุ่มๆ ระคายเคืองเล็กน้อยเพราะ
แนวเขารอบกรามแกร่งที่สัมผัสกับผิวเนื้อของเธอ แต่เป็นความระคาย
ที่ยิ่งสร้างความรัญจวนให้เกิดแก่เพตรา

“หอม”

เขาเผลอตัวขึ้นชมเธอ แต่เพตราก็คงไม่ได้ใส่ใจกับคำชมนั้นนักหรอก
เพราะหญิงสาวกำลังเคลิ้มไปกับความร้อนระอุที่ชายหนุ่มประเคนลงบน
ร่างกายของเธอ ออกอวบเหมือนจะยิ่งอวบใหญ่ขึ้นจนถึงเปรี๊ยะ มันคือ
ความรู้สึกแสนหวานระคนความทรมานยามที่เขาสัมผัสเพื่อปลุกเร้าอารมณ์

ร่างกายของเพตราพร้อมสำหรับเขาทุกที่ทุกเวลาอยู่แล้ว ท่านชาย
ปลาเวียนป้องกันตัวเองกับเธอแต่ครั้งแรกเท่านั้น หลังจากนั้นเพตราก็ได้รับ
คำสั่งให้คุมกำเนิด เพื่อที่เขาจะได้ไม่ต้องครอบครองเธอโดยมีปราการ
ป้องกัน

ท่านชายไม่ปล่อยตัวกับผู้หญิงคนอื่นถึงขนาดนี้ แต่กับเพตราเขารู้
ว่าเธอบริสุทธิ์สำหรับเขา ความหอมหวานของเธอทำให้เขาไม่ต้องการให้มี
อะไรขวางกั้นระหว่างเธอกับเขา และมันก็ยอดเยี่ยมมากตามที่เขาคิดเอาไว้

“หันหน้ามานี่”

จากสาวน้อยไร้เดียงสา เรียบร้อย นุ่มนวลและอ่อนหวาน เธอกำลัง
เบียดร่างเปลือยเข้าไปหาท่านชายปลาเวียนอย่างไร้ยางอาย หญิงสาว
เกาะกอดเขาเมื่อชายหนุ่มยกตัวเธอลุกขึ้น เพตราที่เกี่ยวข้องเข้ากับสะโพกของ
เขาอย่างรู้ว่าต้องทำอะไรเพื่อตอบรับความแข็งแกร่งอันดุเดือดของเธอ เมื่อ
เธอลดตัวลงต่ำท่านชายปลาเวียนก็ค่อยๆ กลายเป็นส่วนหนึ่งในตัวเธอ

หญิงสาวตรงระงมใจจะขาดเสียให้ได้เพราะการหลอมรวมเร้าใจ เธอจิกนิ้วกับปากว่าง เสียดสายสะโพกเพื่อลดตัวลงไปหาเขา มันทั้งทรมาน และเย้ายวน เพตราระทวยกายเข้าไปหาอ้อมอกของชายหนุ่มเมื่อเขากลาย เป็นส่วนหนึ่งในตัวเธออย่างสมบูรณ์ที่สุด ไม่สามารถบุกรุกเข้าไปลึกยิ่งกว่า นั้น เพราะที่เขาอยู่ในตอนนี้ก็ลึกซึ่งอย่างที่ไม่เคยมีใครผ่านเข้าไป ท่านชาย ฟลาเวียนกอดรัดหญิงสาวในอ้อมแขนแล้วก็เขย่าโลกของเธอด้วยบทรัก อันเย้ายวนจนหญิงสาวตรงปมว่าจะขาดใจ

